

Att bryta ny mark – men vilken?

En analys av inspelen till forskningspropositionen

Lars Geschwind & Stefan Lundborg

Sammanfattning

Sedan slutet av 1970-talet har regeringen regelbundet lagt fram princippropositioner om den samlade forsknings- och utvecklingspolitiken. Det har nu blivit dags för nästa upplaga, och inför arbetet med denna har regeringen efterfräгат inspel från en bred variation av intressenter i samhället. Avsikten med denna rapport är att tillhandahålla en startpunkt för diskussioner kring de gemensamma och skiljaktiga intressen som kommer till uttryck i inspelen, och hur dessa kan samordnas och mötas på ett produktivt sätt.

Det huvudsakliga underlaget för rapporten har bestått av totalt 87 inspel från 94 organisationer, vars huvudsakliga budskap har utlästs ur sammanfattningar, förslagslistor och vid behov i brödtext. Budskapen har sedan klassificerats till gemensamma och återkommande teman, varpå relationen mellan organisationerna och de teman de lyfter har ritats upp och analyserats utifrån vilka grupperingar som tenderar att bildas. Som komplement till detta underlag har svar från en respondentundersökning som genomfördes vid SUHF:s dialogseminarium 2020 också använts för att få en inblick i hur de olika perspektiv som framkommer i den forskningspolitiska debatten kan konsolideras med varandra.

Rapporten grupperar inspelens medskick i fyra breda kategorier: synen på finansieringsfrågor, synen på forskningsutmaningar, synen på normer och regler samt synen på rollfördelningsfrågor. Var och en av dessa kategorier analyseras gruppvis med samma indelning som regeringen har använt vid utskick av inbjudningarna. Resultatet anger att det finns en stark tendens bland organisationerna att utgå från sina egna strukturella intressen. På grund av den stora mångfalden av intressenter innebär detta en tämligen oöverskådlig och splittrad bild av vilken forskningspolitisk inriktning som vore eftersträvansvärd, men eftersom det finns en tydlig koppling mellan organisationernas medskick och vad som skulle gynna deras egen position i systemet är bilden ändå möjlig att bena ut och systematisera. Enigheten blir större ju längre från resursfördelning frågorna kommer, vilket indikerar att man samlas kring gemensamma intressen och problemområden där rådande ordning innebär att de flesta eller alla inblandade upplever suboptimeringar. I resursfördelningsfrågor, som i hög utsträckning handlar om att gynna den ena parten på den andras bekostnad, är splittringen på samma sätt större.

Rapporten drar också slutsatsen att det finns vissa mer eller mindre universella uppfattningar om vad forskningspolitiken bör leda till, där högre kvalitet är ett sådant exempel. Det finns dock ingen konsensus om vad högre kvalitet i praktiken innebär, och definitionerna på detta område blir snabbt cirkulära eller motstridiga. Även om alla inblandade därmed vore överens om vad målet bör vara uppstår en naturlig splittring i vägarna mot detta mål beroende på perspektivet man anlägger på målets betydelse, och detta innebär i sin tur att i praktiken kan förespråka samma verktyg för samma mål – men ändå olika sätt att använda det på.

Eftersom enigheten är som störst när de strukturella intressena – och därmed problembeskrivningarna – är som mest universella kan en gångbar väg framåt för forskningspolitiken vara att fokusera på områden där spridningen mellan typer av intressenter som lyfter problematiken är bredast. Dessa områden missgynnar sannolikt många grupper utan att samtidigt också gynna någon, och representerar således rena suboptimeringar.

Innehåll

1	Bakgrund.....	4
2	Material och metod	5
2.1	Inspelen	5
2.2	Respondentmaterial.....	6
3	Som man frågar får man svar?	7
4	Synen på finansieringsfrågor.....	9
4.1	Lärosäten	9
4.2	Forskningsfinansiärer	11
4.3	Aktörer på innovationsområdet	12
4.4	Myndigheter och organisationer	13
4.5	Allianser och åsiktsskillnader	14
5	Synen på forskningsutmaningar	15
5.1	Lärosäten	15
5.2	Forskningsfinansiärer	16
5.3	Aktörer på innovationsområdet	17
5.4	Myndigheter och organisationer	18
5.5	Allianser och åsiktsskillnader	19
6	Synen på normer och regler.....	20
6.1	Lärosäten	20
6.2	Forskningsfinansiärer	21
6.3	Aktörer på innovationsområdet	22
6.4	Myndigheter och organisationer	23
6.5	Allianser och åsiktsskillnader	24
7	Synen på rollfördelningsfrågor.....	25
7.1	Lärosäten	25
7.2	Forskningsfinansiärer	26
7.3	Aktörer på innovationsområdet	27
7.4	Myndigheter och organisationer	28
7.5	Allianser och åsiktsskillnader	28
8	Mönster, perspektiv och relationer	30
8.1	Landskapet är rörigt men förutsägbart.....	30
8.2	Vem lyfter blicken på svensk forskningspolitik?	30
8.3	Målbildens betydelse.....	31
8.4	Vägen framåt	32
8.4.1	Kvalitetsbegreppet – alla skall med, men ingen vet vart	32
8.4.2	Omvärlden – att följa strömmen dit den tar oss	32
8.4.3	Forskningssystemet – att sluta cirkeln i ett slutet system.....	33
8.4.4	Att staka ut en väg där marken har rämnat.....	33
9	Förkortningar	34
10	Referensförteckning	35

1 Bakgrund

Den 18 augusti 1977 föreslog den så kallade forskningsrådsutredningen i sitt slutbetänkande att regeringen framgent regelbundet skulle lägga fram princippropositioner om den samlade forsknings- och utvecklingspolitiken.¹ Förslaget vann såväl regeringens som riksdagens gillande, och kom därför att introduceras som gällande princip några år senare.²

Sedan dess har varje kommande forskningsproposition markerat ett potentiellt trendsifte för forskningspolitiken, och processen inför dess avlämnande blir därmed ett naturligt slagfält för olika uppfattningar om såväl vilka grundläggande värden som är viktiga att värna och främja i systemet, som vilka konkreta satsningar och insatser som behöver göras och hur de bör utformas.

Inför utarbetningen av forskningspropositionen 2020 har regeringen efterfrågat inspel från cirka 200 organisationer, och spontana inspel har inkommit från ytterligare cirka 100. Denna rapport utgör ett försök att skapa en överblick över vilka typer av frågor som har legat främst på agendan för dessa organisationer, vilka av frågorna som är de största konflikthårdarna och vilka av frågorna som är föremål för störst samstämmighet. Därutöver ämnar rapporten också skapa en bild av hur man på respektive håll har tagit sig an uppgiften och möjligheten att lämna underlag till de kommande årens forskningspolitik. Syftet är att på detta sätt tillhandahålla en startpunkt för diskussioner kring gemensamma och skiljaktiga intressen, och hur dessa kan samordnas och mötas på ett produktivt sätt. Syftet är därmed inte att skapa en uttömmande helhetsbild eller att utvärdera eller prioritera bland lämnade förslag – bara att fånga upp tillräckligt många och viktiga trådar i debatten för att föra diskussionen vidare och sporra till reflektion över hur forskningssystemets olika delar och intressen hänger ihop.

Rapportens preliminära resultat presenterades 2020-01-24 vid SUHF:s dialogseminarium mellan forskningsfinansierare och lärosäten. Där diskuterades också ett urval av de frågor som ligger i centrum för debatten om forskningspolitiken:

- *Vad är högkvalitativ forskning?*
- *Vilken är den viktigaste omvärldsförändringen som påverkat inspelen sedan den förra propositionen?*
- *Vilken roll bör konkurrensutsatta medel spela i forskningssystemet?*

Uppfattningarna kring dessa frågor spelar en viktig roll för att avgöra förutsättningarna för att staka ut en väg framåt för forskningspolitiken som kan uppfattas som gemensamt gångbar – eller till och med angelägen.

¹ SOU 1977:52

² Prop. 1978/79:119

Bet. 1978/79:UbU44

Rskr. 1978/79:391

2 Material och metod

Denna rapport baseras på två typer av material: organisationernas skriftliga inspel till forskningspropositionen 2020, samt ett respondentmaterial från SUHF:s dialogseminarium 2020 där representanter för flera av de organisationer vars inspel har analyserats i kort format har fått delge sina respektive perspektiv på viktiga grundfrågor för forskningspolitikens inriktning.

2.1 Inspelen

Totalt har 87 inspel från 94 organisationer ingått i urvalet för rapporten – skillnaden mellan de två siffrorna följer av att vissa organisationer har gått samman och lämnat gemensamma inspel. Urvalet har utgått från de inbjudningar att lämna underlag som regeringen har skickat till olika kategorier av organisationer, där avsikten har varit att åstadkomma en bred variation inom respektive grupp.

Fyra typer av inbjudningar har skickats – till lärosätena, till statliga forskningsfinansiärer, till myndigheter och andra aktörer inom innovationsområdet samt till andra organisationer. Samtliga 40 inspel från lärosätena och samtliga 7 inspel från finansiärerna som inkom som resultat av dessa två gruppers uppdrag ingår i urvalet. Därutöver ingår 13 organisationer på innovationsområdet samt 27 från den odefinierade gruppen *övriga*. Den genomgripande täckningen för lärosätenas och finansiärernas del beror dels på att det rör sig om två typer av aktörer som är oupplösligt sammanbundna med forskningssystemet, dels på att dessa båda kategorier är mindre än de övriga och det därmed representerar en hanterbar arbetsinsats att angripa dem i sin helhet.

Eftersom avsikten är att utläsa vilka frågor som ligger högst på organisationernas dagordning har inspelen i allmänhet inte analyserats i sin helhet. De flesta inspel innehåller en sammanfattning, och i de flesta fall finns också de huvudsakliga förslag som lämnas i dokumentet uppräddade i en punktlista i inledningen. Analysen utgår i första hand från innehållet i dessa sammanfattningar och listor. I andra hand, när sådana delar av dokumentet inte finns att tillgå, har inspelens innehåll analyserats och klassificerats utifrån rubriksättning med kringliggande brödtext. Sådan brödtext har också på behovsprövd basis ingått i analysmaterialet när så har krävts för att tydliggöra kontexten kring ett visst förslag. I några fall, när inspeldokumentet har utgjorts av ett kort brev, har dokumentet dock analyserats i sin helhet.

Detta angreppssätt möjliggör behandling av en större mängd och därmed bredd av inspel för att på så vis få en fylligare bild av vilka frågor som återkommer från olika håll, men det innebär samtidigt att alla förslag och argument som en viss organisation lyfter inte kommer till uttryck i sammanställningarna. Denna begränsning är viktig att hålla i åtanke vid tolkning av rapportens figurer och resonemang. Stödet för en viss fråga kan alltså i verkligheten vara bredare än vad denna rapport antyder – däremot har stöd för denna fråga i så fall inte inkluderats bland organisationens prioriterade medskick, varför frågan får antas vara av mindre betydelse för organisationen att förmedla än de punkter som tog sig till sammanfattning och förslagslistor. Sammantaget innebär detta att analysen utgör en urvalsundersökning i dubbel bemärkelse – ett urval av ståndpunkter från ett urval av aktörer har undersökts, vilket innebär att resultaten behöver tolkas i relation till detta urval.

Inspelen har behandlats genom att textstycken har kodats till olika kategorier av frågor som har konstruerats utifrån återkommande teman i inspelen. I takt med att fler inspel har analyserats har denna kodlista reviderats och utökats tills teoretisk mättnad har nåtts och alla tillkommande ställningstaganden med enkelhet har kunnat klassificeras till ett befintligt tema. Processen har genomförts med hjälp av programvaran NVivo, där också klassificeringar av inspelen utifrån organisationstyp och konstruktion av nätverksfigurer har skett.

Lärosätena redovisas i figurerna indelade efter den konventionella klassificeringen mellan *stora och breda universitet, fackinriktade universitet, nya universitet, högskolor, konstnärliga högskolor* samt *enskilda utbildningsanordnare*.³ Detta sker för att skapa större överblickbarhet för delgrupper som i viss utsträckning delar strukturella förutsättningar.

2.2 Respondentmaterial

Som komplement till inspelen har ett material också upprättats och insamlats vid SUHF:s dialogseminarium mellan forskningsfinansiärer och lärosäten den 24 januari 2020. Vid seminariet deltog ett 80-tal representanter för ett 50-tal lärosäten och forskningsfinansiärer, primärt från ledningsfunktioner vid respektive organisation. Efter en föredragning av rapportens preliminära resultat erbjöds dessa deltagare möjlighet att besvara tre frågor som har härletts från större skiljelinjer som identifierades via analysen av inspelen.

Totalt inkom ett 40-tal korta svar på varje fråga. Det är inte möjligt att utifrån materialet härleda vem den svarande var, och det går därför inte att avgöra exempelvis hur fördelningen av de svarande såg ut mellan finansiärer respektive lärosäten. Tillsammans med svarens spontana och avgränsade natur innebär det att de inte kan tolkas som en rättvisande representation av hur församlingen sammantaget betraktar läget inom de frågeställningar som lyftes. Däremot kan de tillhandahålla en inblick i hur olika perspektiv kan – eller inte kan – konsolideras med varandra längs större konfliktlinjer i den forskningspolitiska debatten.

Svaren har analyserats på ett likartat sätt som inspelen, såtillvida att oförvanskade listor på inkomna svar genom en kodningsprocess har klassificerats och hänförs till återkommande teman för att identifiera mönster och gemensamma nämnare. Dessa mönster har sedan per fråga ställts i relation till dels de mönster som har kunnat härledas från inspelen, dels de mönster som framkommer av svaren på de två övriga frågorna.

³ För exempel på motsvarande indelning, se exempelvis: Universitetskanslersämbetet. *Universitet och högskolor – årsrapport 2019*. Rapport 2019:11.

3 Som man frågar får man svar?

Fyra inbjudningar att inkomma med underlag till forskningspolitiken har skickats av regeringskansliet, till lika många sändlistor. Innehållet i de olika inbjudningarna skiljer sig åt tämligen markant, vilket antyder att olika typer av information efterfrågades från olika typer av aktörer.

Statliga forskningsfinansiärer – Forte, Formas, Rymdstyrelsen, Energimyndigheten, Vinnova samt Vetenskapsrådet – mottog en av inbjudningarna. I deras fall var det också egentligen fråga om ett *uppdrag* snarare än en *inbjudan*, och de uppdrogs att inkomma med såväl individuella analyser som en gemensam analys under ledning av Vetenskapsrådet. Mer specifikt skulle de *utifrån sina respektive ansvarsområden göra analyser och lämna rekommendationer som kan bidra till regeringens forskningspolitik*. De skulle också identifiera områden där svensk forskning är eller har potential att bli internationellt ledande eller framgångsrik inom EU-programmen, samt områden där forskningen kan bidra till samhällets utveckling, näringslivets konkurrenskraft eller lösningar på samhällsutmaningar.

Detta står i tämligen bjärt kontrast gentemot den inbjudan – formulerad som just en inbjudan, snarare än ett uppdrag – som sändes till lärosätena. De inbjöds att inkomma med underlag i syfte att *delge de prioriteringar som har gjorts på ert lärosäte och hur den framtida inriktningen ser ut*. De fick också *gärna kommentera hur lärosätets verksamhet förhåller sig gentemot den politiska inriktningen i den forskningspolitiska propositionen från 2016*. Olikt finansiärerna förväntades de alltså ej lämna några rekommendationer eller egentligen ens kommentera det nationella eller globala läget – information och kommentarer skulle lämnas om den egna verksamheten och dess prioriteringar.

Inbjudningarna till *myndigheter och andra aktörer inom innovationsområdet* samt *övriga myndigheter och organisationer* var i allt väsentligt liktydiga med varandra, med skillnaden varande att den förstnämnda inbjudan var signerad av ansvariga ministrar vid både utbildningsdepartementet och näringsdepartementet. Dessa båda grupper mottog den mest kortfattade instruktionen av de tre varianterna – de inbjöds kort och gott att *inkomma med synpunkter på regeringens forskningspolitik*.

En grupp har alltså givits i explicit uppdrag att lämna rekommendationer, en grupp har inbjudits att informera om den egna verksamheten och två grupper har inbjudits att lämna allmänna synpunkter. Detta säger antagligen en del om regeringens tänkta värdering av inspelen från respektive grupp, och det säger också en del om vilka förutsättningar organisationerna gick in i arbetet med.

Trots detta syns små spår av de skiljaktiga instruktionerna i de respektive gruppernas inspel. Flertalet lärosäten har fört breda resonemang om nationella och globala problemområden samt lämnat tämligen utförliga och mångtaliga rekommendationer om hur forskningspolitiken bör läggas upp. Strukturellt tenderar därmed lärosätenas inspel att vara tämligen likartade finansiärernas, trots de uttalade förväntningarna. Några undantag finns dock, där ett fåtal lärosäten har lämnat kortfattade och beskrivande underlag där det inte alltid tydligt framgår vilka ändrade förutsättningar de skulle vilja se. Detta torde oundvikligen leda till suboptimeringar i sammanställningsprocessen. Antingen ignorerar regeringen material som inte följer instruktionerna, varpå den politiska processen går miste om användbara inspel och lärosätena förlorar åtskilliga arbetsinsatser till ingen nytta – eller så tar regeringen hänsyn till rekommendationer lämnade av lärosätena, varpå de få lärosäten som uppvisar god följsamhet gentemot instruktionerna blir förfördelade till följd av ett missat tillfälle att göra sina röster hörda i en annars tämligen högljudd kör.

Även flertalet av de två sista gruppernas inspel liknar strukturellt finansiärernas och lärosätenas, med breda problembeskrivningar följda av explicita rekommendationer till den kommande forskningspropositionen. Trots att dessa grupper inte heller har haft en instruktion som tar sikte på deras egna sakområden tenderar de dock ändå att relatera sina inspel till den egna verksamheten i samma utsträckning som finansiärerna och lärosätena. Bland dessa grupper finns också ett mindre

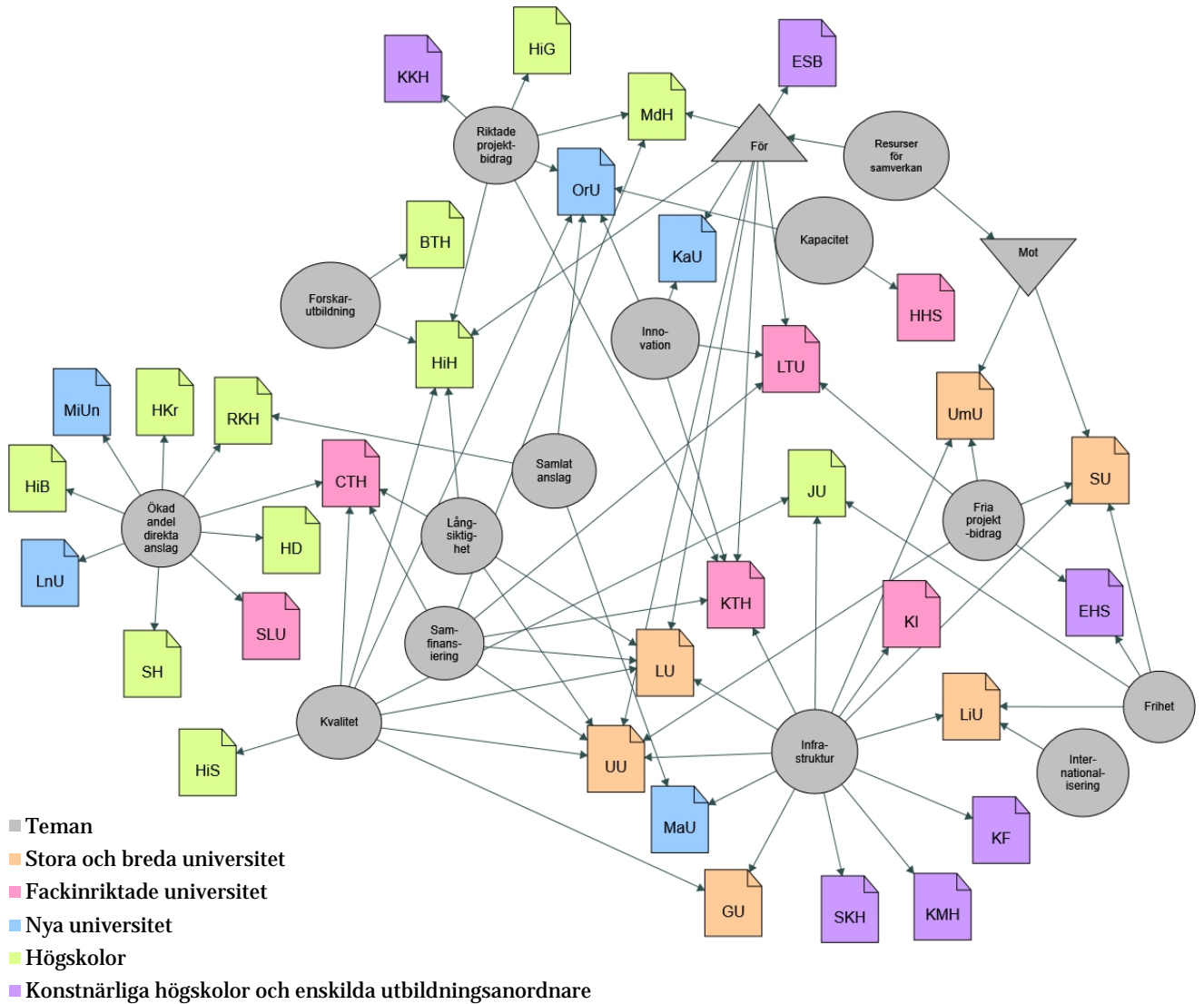
antal organisationer som har valt att avstå från att lämna inspel, vilket alltså inte förekommer bland de instanser som har fått mer detaljerade instruktioner. Möjligen kan detta tänkas vara ett resultat av att organisationer som står längre från forskningspolitiken till följd av den allmänna instruktionen att *lämna synpunkter* har svårare att se den kommande propositionens relevans för den egna verksamheten, eftersom det kräver att de själva identifierar var beröringspunkterna finns med ett politikområde som de normalt har få direkta interaktioner med. En förfrågan som hade efterfrågat exempelvis *bedömningar av aktuella samhällsutmaningar* hade med denna logik möjligen kunnat leda till en högre svarsfrekvens.

De skiljaktiga frågeformuleringarna verkar alltså ha haft två typer av effekter. Den första av dessa är kanske lämpligare benämnd som en icke-effekt, såtillvida att organisationerna har frångått de specifika instruktioner de har mottagit och i allmänhet anpassat sig till något som liknar finansiärernas utgångspunkter med analyser av det egna ansvarsområdet och lämnandet av därmed sammanhängande rekommendationer. Den andra typen av effekt är att vissa plikttroget tycks ha efterlevt instruktionernas ordalydelse, och i dessa fall har de därmed också i praktiken tagit ett mindre utrymme än de organisationer som har haft mer frikostiga tolkningar av sina inbjudningar. I kombination med att det egentligen finns en femte grupp – de som ej mottog en inbjudan, men som i vissa fall ändå har valt att lämna inspel på eget bevåg – innebär detta ett sammantaget material som delvis förefaller svårtolkat i relation till de ursprungliga avsikterna.

4 Synen på finansieringsfrågor

Ett av de övergripande områdena för organisationernas olika förslag och ställningstaganden utgörs av synpunkter rörande principer för fördelning av forskningsresurser – balans mellan olika typer av finansiering, graden av specialdestinering för resurserna som tillskjuts i systemet och vilka komponenter som alls bör ingå i resurstilldelningsmekanismerna.

4.1 Lärosäten

Den enskilt vanligaste typen av förslag från lärosätena rörande finansieringssystemet utgörs av närmare koppling mellan utbildnings- och forskningsresurser, ofta i form av att utbyggnadsuppdrag inom utbildningsverksamheten bör åtföljas av forskningsresurser för att säkerställa forskningsanknytning. Totalt har 31 av de 40 behandlade inspelen innehållit förslag i denna riktning. På grund av det omfattande stödet för denna fråga har den uteslutits från ovanstående bild, eftersom den inte i någon högre utsträckning bidrar till att forma en bild av hur lärosätena grupperar sig gentemot varandra.

Vid sidan av denna fråga syns framför allt två tydliga grupper – en som betonar behovet av resurser för forskningsinfrastruktur, och en som driver på för en ökad andel direkta anslag bland forskningsresurserna. Vid sidan av dessa frågor ligger de främsta skiljelinjerna mellan betoning på riktade kontra fria projektbidrag i externfinansieringen, samt argumentation för respektive mot samverkansresurser.

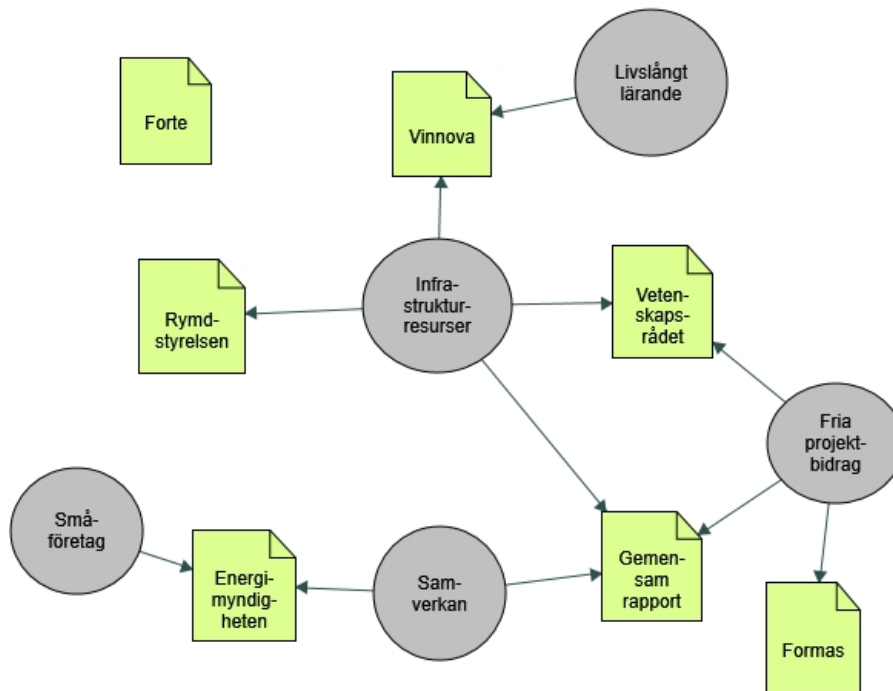
I den grupp som samlas kring infrastrukturresurserna ingår i första hand de större universiteten och de konstnärliga högskolorna, med något olika idéer mellan de två undergrupperna kring vad behovet består av. Bland de större universiteten rör det sig i hög utsträckning om storskaliga och nationella anläggningar, medan de konstnärliga högskolorna önskar fysiska miljöer för konstnärlig utövning.

Även de lärosäten som önskar en ökad betoning på direkta anslag utgör en förhållandevis homogen grupp, med tonvikt bland mindre universitet och högskolor. För många av dessa lärosäten utgör det också den enda prioriterade frågan, vid sidan av resurser för forskningsanknytning, som lyfts gällande resurstilldelningssystemet.

Vad gäller samverkansresurser är fältet kring dessa relativt spretigt – både de största och minsta lärosätena argumenterar för detta i någon mån, men precis vilken lösning man önskar varierar mellan grupperna. De större universiteten stannar här vid relativt lösa formuleringar om att samverkan bör vara en av de vägledande principerna för kommande satsningar, eller använder möjligheter till stärkt samverkan som ett argument för att tillföra allmänna ökning av forskningsresurser. De mindre lärosätena uttrycker tydligare stöd för specialdestinerade samverkansresurser genom att exempelvis *premiera samverkan som en del i ordinarie resurstilldelning* eller att *inrätta ett resursfördelningssystem som utgör ett incitament för samverkan*. Samverkansresurserna är också intressanta på så vis att de utgör den enda typen av fråga där några lärosäten aktivt argumenterar *mot* frågan istället för att argumentera *för* ett konkurrerande alternativ. I båda fall när förslag lämnas om att samverkan inte bör utgöra en grund för resurstilldelning rör det sig om större universitet som också önskar stärkta resurser för fria projektbidrag från de statliga forskningsfinansiärerna.

Denna fråga, kring fria kontra riktade projektbidrag, utgör en ytterligare vattendelare mellan olika grupper av lärosäten. Stöd för satsningar på fria projektbidrag syns framför allt bland de större universiteten, medan önskemål om riktade projektbidrag syns bland mindre universitet och högskolor. Det övergripande mönstret för resursfördelningsfrågorna är – kanske inte helt förvånande – därmed att större universitet ser ut att i stora drag ha gemensamma intressen riktade mot nationell och internationell excellens och konkurrens. Detta har sannolikt sin grund i att dessa lärosäten tenderar att vara lyckosamma inte minst i just den öppna nationella konkurrensen. Mindre universitet och högskolor gör på motsvarande sätt gemensam sak kring frågor riktade mot större grundkapacitet genom ökad fokus på direkta anslag och finansieringsmekanismer som tillhandahåller konkurrensfördelar för det enskilda lärosätet – exempelvis riktade projektbidrag inom det egna profilområdet eller samverkansindikatorer som kan gynnas av stark regional förankring.

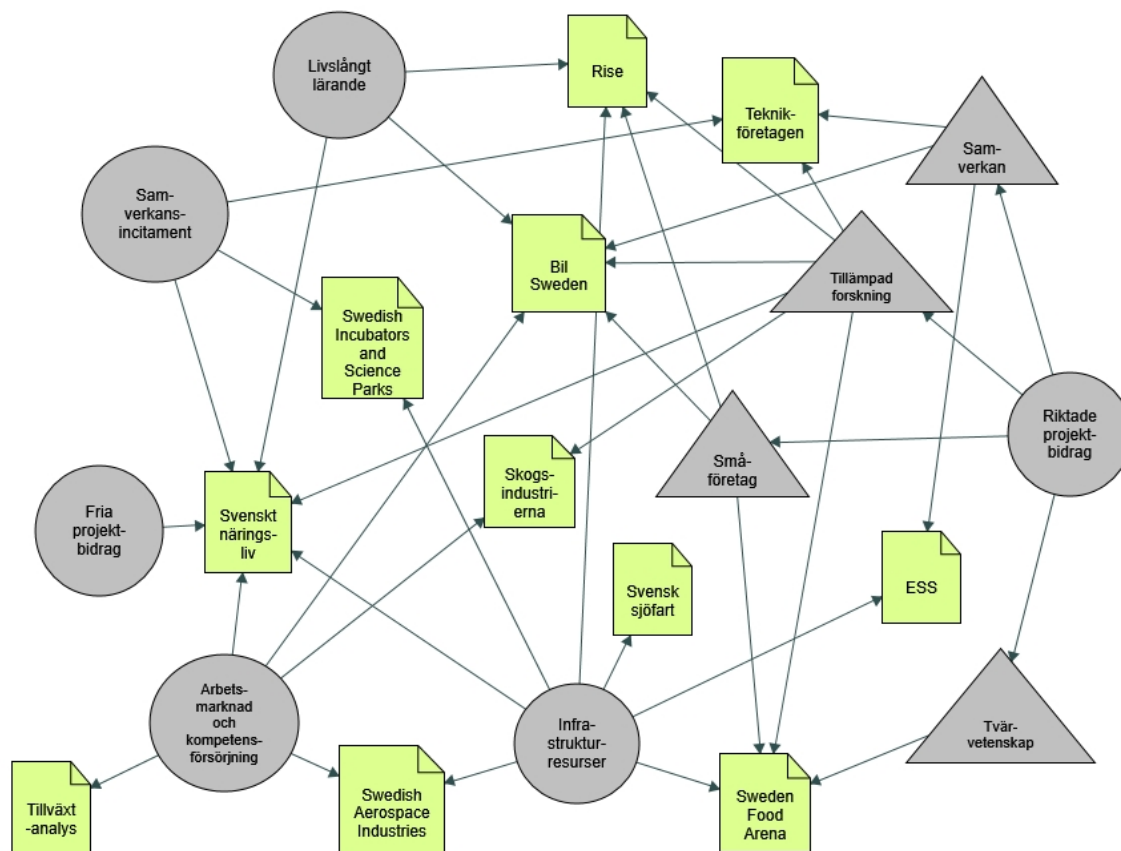
4.2 Forskningsfinansiärer

Frågor om finansieringssystemets utformning lyser inte igenom alltför starkt bland finansiärernas inspel. Fokus ligger, liksom bland lärosätena, på infrastrukturresurserna. I detta ingår synpunkter såsom att större satsningar alltid bör åtföljas av medel för forskningsinfrastruktur, och att man bör säkra medel för långsiktig drift av befintlig infrastruktur. Man betonar också, inte helt oväntat, behovet av fria projektbidrag i finansieringssystemet.

Forskningsfinansiärerna har haft i uppdrag att tillhandahålla en gemensam rapport till regeringen, och detta lyser igenom i de förslag som lämnas både gemensamt och enskilt – det råder förhållandevis god samstämmighet kring vilka de stora frågorna är och hur argumentationen kring dem bör bedrivas. Två undantag syns från detta mönster – det livslånga lärandet, som inte lyfts fram i den gemensamma rapporten, samt Fortes egna inspel som inte lyfter några särskilda frågor om finansieringssystemets funktionssätt.

4.3 Aktörer på innovationsområdet

Bland de organisationer som fick inbjudan till följd av deras verksamhet på innovationsområdet syns en tydlig fokusering på frågor som rör olika aspekter av samhällsrelevans – ekonomiska incitament för samverkan, fokus på riktade projektbidrag för tillämpad och utmaningsdriven forskning i samverkan, riktad finansiering till småföretag samt incitaments- och uppdragsstrukturer för livslångt lärande och kompetensförsörjning.

Infrastrukturfrågan framkommer tydligt även bland dessa aktörer, och liksom är fallet för de andra frågorna får relevansperspektivet tydligt genomslag – vid sidan av forskningsinfrastruktur talar man om att investera i *innovations*infrastruktur och infrastruktur för utveckling, tillämpningar och nya tjänster.

Värt att notera är också att dessa aktörer intar ett bredare perspektiv på vilka frågor som bör rymmas under forskningspropositionen än lärosätena och finansörerna, eftersom flera av dem uppehåller sig vid frågor som ligger utanför forskningspolitiken som sådan och snarare anknyter till utbildningssystemet.

Uppe i figurens övre vänstra hörn finner man också återkommande önskemål om fokus på riktade satsningar för olika typer av syften. Varje enskilt sådant föreslaget syfte har förhållandevis få tillskyndare, men sammantaget formas en grupp av ganska skilda typer av organisationer som önskar att forskningsfinansieringen i högre utsträckning används för att främja en viss typ av utveckling – mot ökad samverkan, närmare samhörighet mellan utbildning och forskning, större fokus på tillämpningar eller fler tvärvetenskapliga initiativ.

Liksom aktörerna på innovationsområdet lyfter denna grupp flera frågor som i första hand anknyter till utbildningssystemet snarare än forskningssystemet – bland dessa märks dels så konkreta frågor som fler undervisningstimmar på lärosätena och avskaffat produktivetsavdrag, dels mer generellt formulerade önskemål om ökade incitament för flexibla utbildningsformer som gynnar det livslånga lärandet.

KK-stiftelsen innehar en intressant position i det att den står något apart från övriga i gruppen inte genom dess avstånd gentemot de frågor som andra stöttar, utan genom dess stöd för en tämligen bred mångfald av frågor som knyter samman stiftelsen med alla övriga större kluster. Detta kan spegla dess särställning bland forskningsfinansiärerna via dess nära anknytning till en viss grupp av lärosäten och samtidigt starka anknytning till andra samhällsaktörers intressen via samproduktionskravet.

4.5 Allianser och åsiktsskillnader

De olika aktörernas respektive ställningstaganden gällande finansieringsfrågorna är tydligt knutna till deras strukturella roller i forskningssystemet. Detta syns tydligt i relation till exempelvis infrastrukturfrågan, där lärosätena mer eller mindre ensidigt fokuserar på *forskningsinfrastrukturen*, innovationsaktörerna väljer att tala om *innovationsinfrastruktur*, myndigheter och organisationer talar om *testbäddar* och forskningsfinansiärerna som grupp överbryggar avståndet genom att – i relation till finansierarens specifika roll i systemet – betona långsiktighet och relevans över hela skalan.

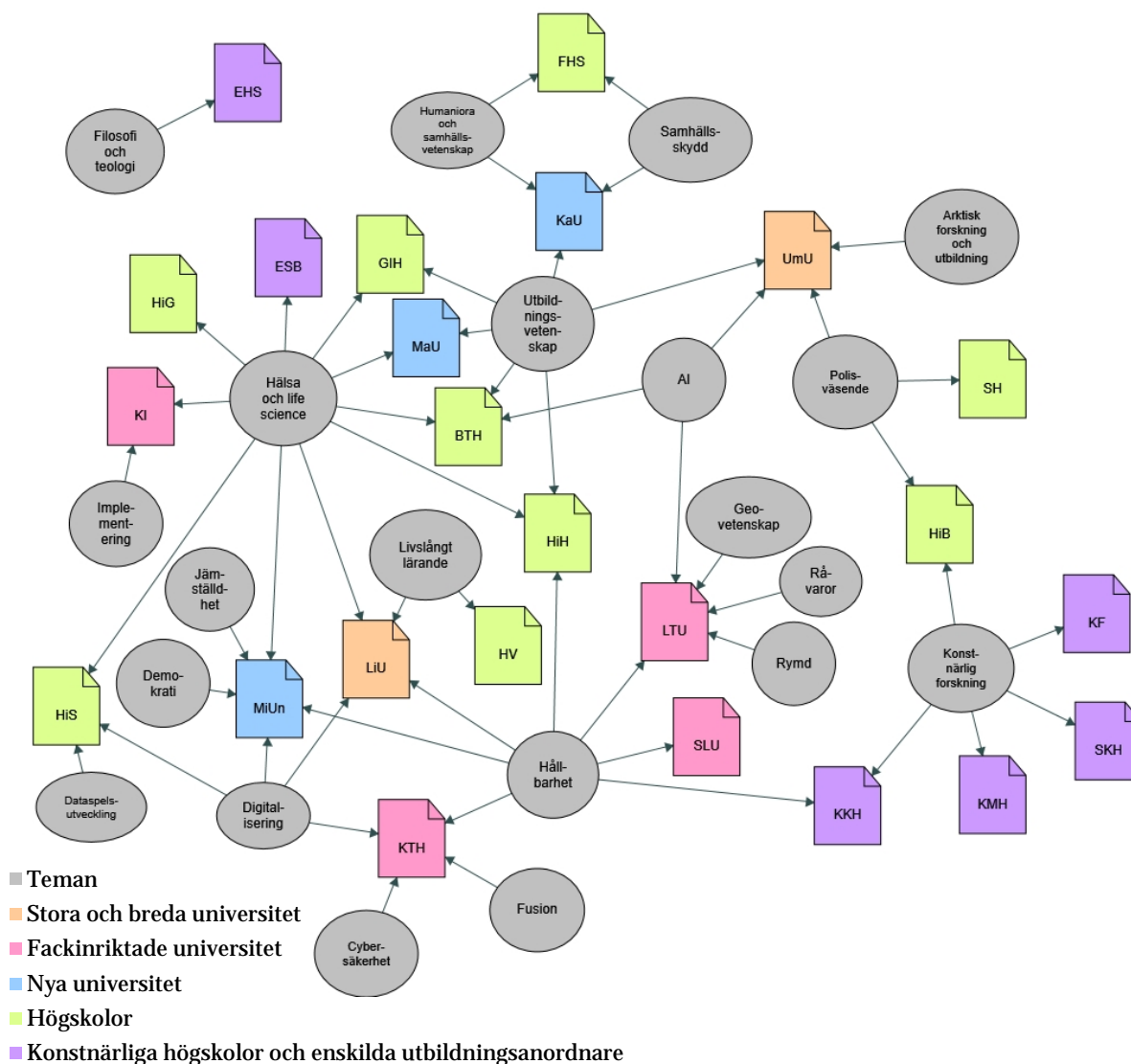
Som antyds av det ovanstående går det också att se tydliga skillnader inom grupperna beroende på organisationens funktion och position gentemot övriga. Bland myndigheter och organisationer syns exempelvis ett högskolenära kluster som i hög utsträckning anknyter till lärosätenas argumentationsmönster, och ett kluster av datadrivna verksamheter som betonar fri konkurrens och digital infrastruktur. Lärosätena går i sin tur att grovt indela i en grupp av mindre lärosäten som betonar samverkan, innovation och direkta anslag, och en grupp av större lärosäten som betonar infrastruktur, fria projektbidrag och samfinansieringsproblematik.

Dessa skillnader är sannolikt kopplade till att mindre lärosäten tenderar att ha svårare att hävda sig i det konkurrensbaserade finansieringssystemet och samlas därför kring direkta statsanslag och förutsättningar för samverkan inte minst på regional nivå, medan större lärosäten samlas kring drift och utveckling av nationell infrastruktur och den öppna konkurrens där de presterar väl. De högskolenära organisationerna såsom SULF, SUHF och SFS driver frågor som har stark ställning bland lärosätena eftersom de i grunden består av och arbetar för samma målgrupper som lärosätena. Datadrivna verksamheter agerar i viss utsträckning som konkurrenter till lärosätena via egen forskningsverksamhet eller mottagare av lärosätenas produktion via finansiering och uppdrag, och betonar därmed behovet av öppna förutsättningar för icke-högskolor att agera på forskningsmarknaden.

5 Synen på forskningsutmaningar

Vid sidan av synpunkter rörande strukturella finansieringsmekanismer lämnar många av intressenterna också förslag rörande vilka specifika insatser som skulle behöva genomföras och finansieras. Här ingår avgränsade satsningar på särskilda forskningsområden, satsningar för att möta specifika utmaningar och satsningar för att främja en viss typ av arbetsätt.

5.1 Lärosäten

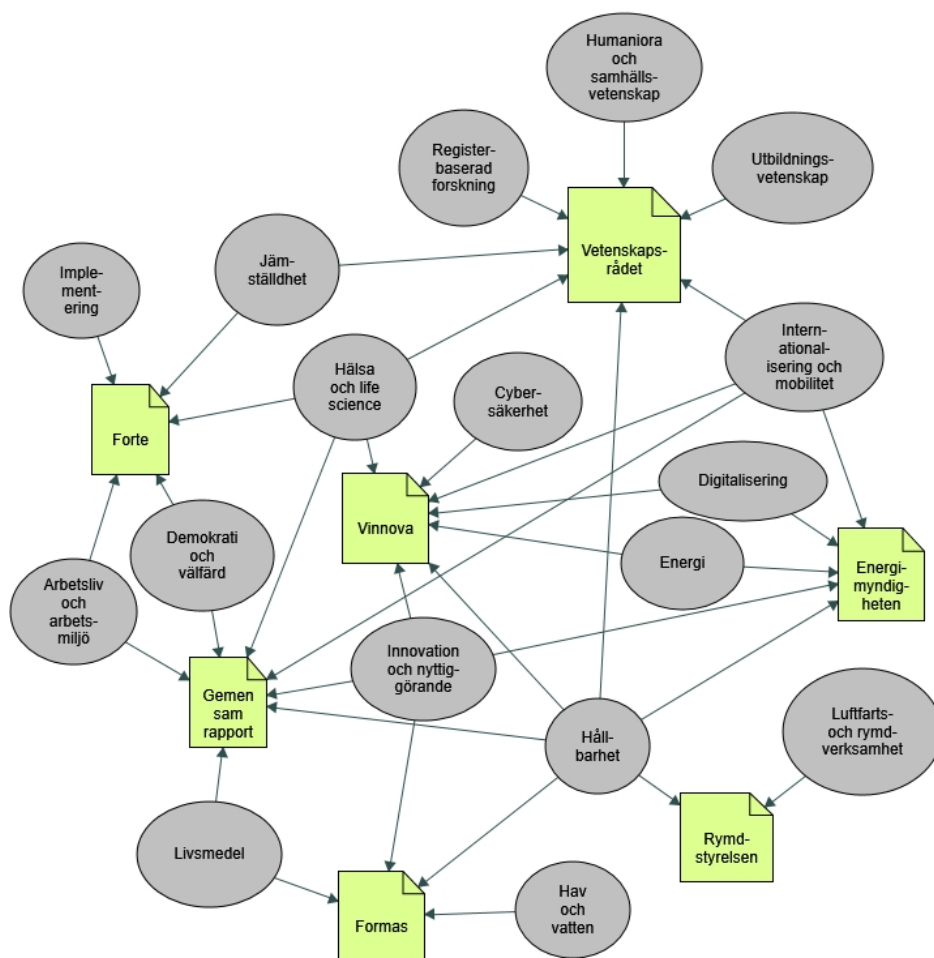

Många av lärosätena föreslår särskilda nationella satsningar på forskning inom ett visst område. Landskapet är här förhållandevis splittrat, och egenintresset är tydligt styrande – man föreslår satsningar inom områden där den ena verksamheten är stark, och anknäyer sedan dessa förslag till bredare samhällsutmaningar för att visa hur satsningar som gynnar det enskilda lärosätet också gynnar riket och samhället i sin helhet. Detta innebär att lärosätena i första hand samlas i kluster kring stora frågor som har bred representation bland lärosätenas forskningsmiljöer. Detta illustreras tydligt av dels den stora mängden förslag som bara lyfts av en enskild part, dels av homogena kluster såsom det kring konstnärlig forskning som i första hand populeras av de konstnärliga högskolorna, dels att samling – när den förekommer – sker kring ganska löst definierade frågor såsom hållbarhet och hälsa.

Det största klustret återfinns just runt hälsa och livsvetenskaper, som i sig utgör en tämligen nebulös gruppering i jämförelse med många av de andra, mer specifika önskemål som lyfts från enstaka lärosäten. Det finns en stor bredd för konkretionsgraden hos de förslag som lärosätena lämnar här – omfattande allt från riktade satsningar mot precisionsmedicin till allmänna resursförstärkningar för hälso- och värdvetenskap. Olikt vad som är fallet för den skiljelinje som finns mellan stöd för riktade respektive fria projektbidrag är konkretionsgraden hos föreslagna satsningar störst bland de större lärosätena, medan de mindre lärosätena formulerar sig i allmänna termer kring omvårdnad och hälsofrämjande arbete.

Samlingen kring det breda området som sådant, tillsammans med den varierande konkretionsgraden, kan tolkas som en följd av att vårdutbildningar är tämligen vitt spridda bland lärosätena och ofta bedrivs i miljöer som upplevs som underfinansierade på forskningssidan. För de mindre lärosätena utgör därmed dessa förslag ett försök att åstadkomma mer balanserade akademiska miljöer via stärkta forskningsresurser inom utbildningstunga områden, medan de större lärosätena i högre utsträckning ser specifika forskningsutmaningar inom fält där de har stark verksamhet.

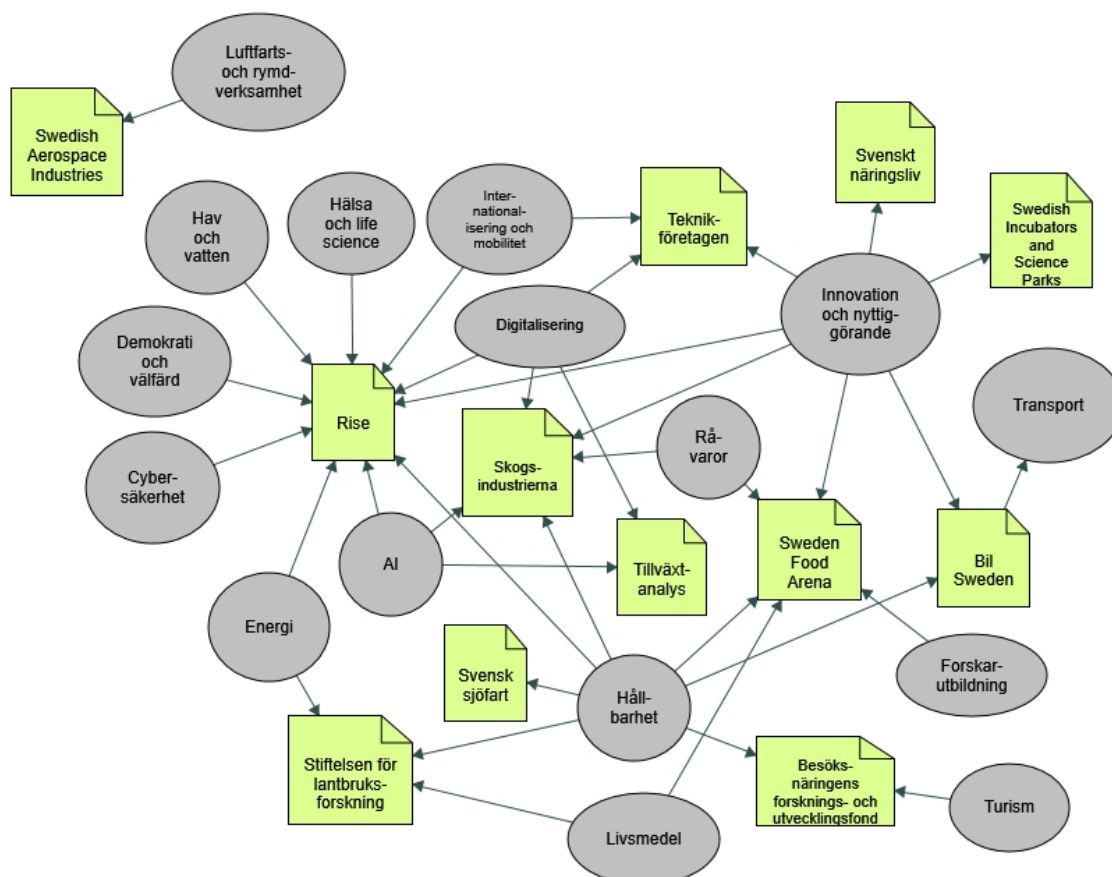
5.2 Forskningsfinansierare

Finansierarna föreslår, liksom lärosätena, en tämligen splittrad variation av nationella satsningar. Flertalet av dem är inte heller specifikt lyfta i den gemensamma rapporten, även om alla finansierare anknyter till någon satsning som föreslås i denna. Samordningen är därmed här inte lika tydlig som i fallet med finansieringsfrågor på systemnivå, där man tenderar att se samma typer av problematik till följd av likartade roller som forskningsfinansierare.

Synen på vilka satsningar som behövs utgår dock från deras respektive verksamhetsområden snarare än deras roller i systemet, vilket genererar en mer diversifierad bild. Tonvikten blir därmed också förhållandevis stark mot satsningar av teknikvetenskaplig art – eftersom flera av finansörerna har verksamhet riktad mot att stimulera teknisk utveckling.

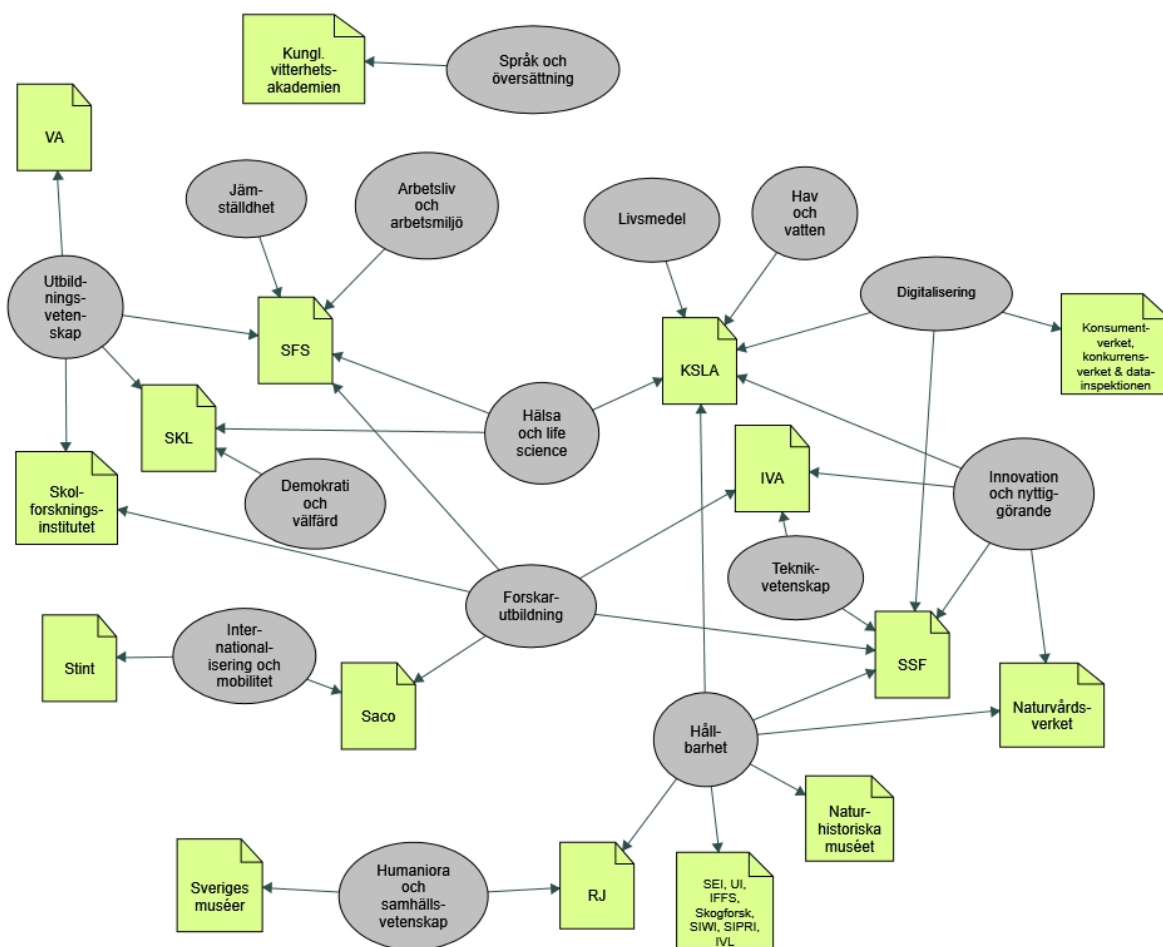
5.3 Aktörer på innovationsområdet

Gällande forskningsutmaningar finns ett tydligt mönster bland aktörerna på innovationsområdet. Liksom i fallet finansieringsfrågor ligger fokus förhållandevis tydligt på samhällsrelevans: tillämpad forskning kring tekniska lösningar, satsningar på nyttiggörande av forskning, vidareutveckling av strategiska innovationsprogram samt satsningar som skall bidra till en hållbar samhällsutveckling.

Värt att notera är att den tydligaste knypunkten bland förslag om forsknings-satsningar i detta fall inte utgörs av en viss fråga, utan snarare en viss aktör – nämligen RISE. Inspelet från denna aktör anknyter delvis till de i första hand tekniskt orienterade utmaningarna som identifieras av övriga, men delvis också till frågor som känns igen från lärosäten och finansörer såsom forskning kring hälso- och policyfrågor. Detta indikerar att institutssektorns intressen överbryggas av de akademiska respektive samhällsreleanta intressena.

5.4 Myndigheter och organisationer

Det finns bland dessa organisationer en förhållandevis bred syn på vilka forskningsutmaningar som samhället står inför, och flera är förhållandevis ensamma om vissa ståndpunkter. Det finns dock två förhållandevis tydliga grupper som internt är delvis samstämmiga men som inte har någon större anknytning till varandra. På figurens vänstra sida återfinns aktörer som fokuserar på utmaningar inom humaniora och samhällsvetenskap, och på den högra sidan ligger fokus på natur- och teknikvetenskap.

De två sidorna sammanknyts av frågor kring hälsa och life science respektive behov av stimulans av forskarutbildningen. Inom det sistnämnda området finns också en mer eller mindre gemensam uppfattning om vad det specifika problemet rör sig om, nämligen en vikande forskarutbildningsvolym. Även lösningsförslagen är i huvudsak gemensamma, och kretsar kring upprättandet av olika typer av industriforskarsskolor.

5.5 Allianser och åsiktsskillnader

De olika intressenterna delger något mer splittrade bilder av vilka specifika forskningsutmaningar som föreligger än vad som var fallet för de mer strukturella finansieringsfrågorna. Det hänger samman med att egenintresset här lyser igenom betydligt starkare, eftersom varje organisation har ett eget revir av sakfrågor man i praktiken arbetar med. Finansieringsmekanismerna är i hög utsträckning gemensamma för aktörerna oberoende av verksamhetens innehåll, medan utmaningarna är mer kontextuella. Organisationer som gällande finansieringsstrukturen därmed kan göra gemensam sak eftersom de spelar samma *typ* av roll i systemet har längre avstånd mellan varandra när det gäller rollernas specifika *innehåll*, och därmed också vilka utmaningar som man anser att bör prioriteras.

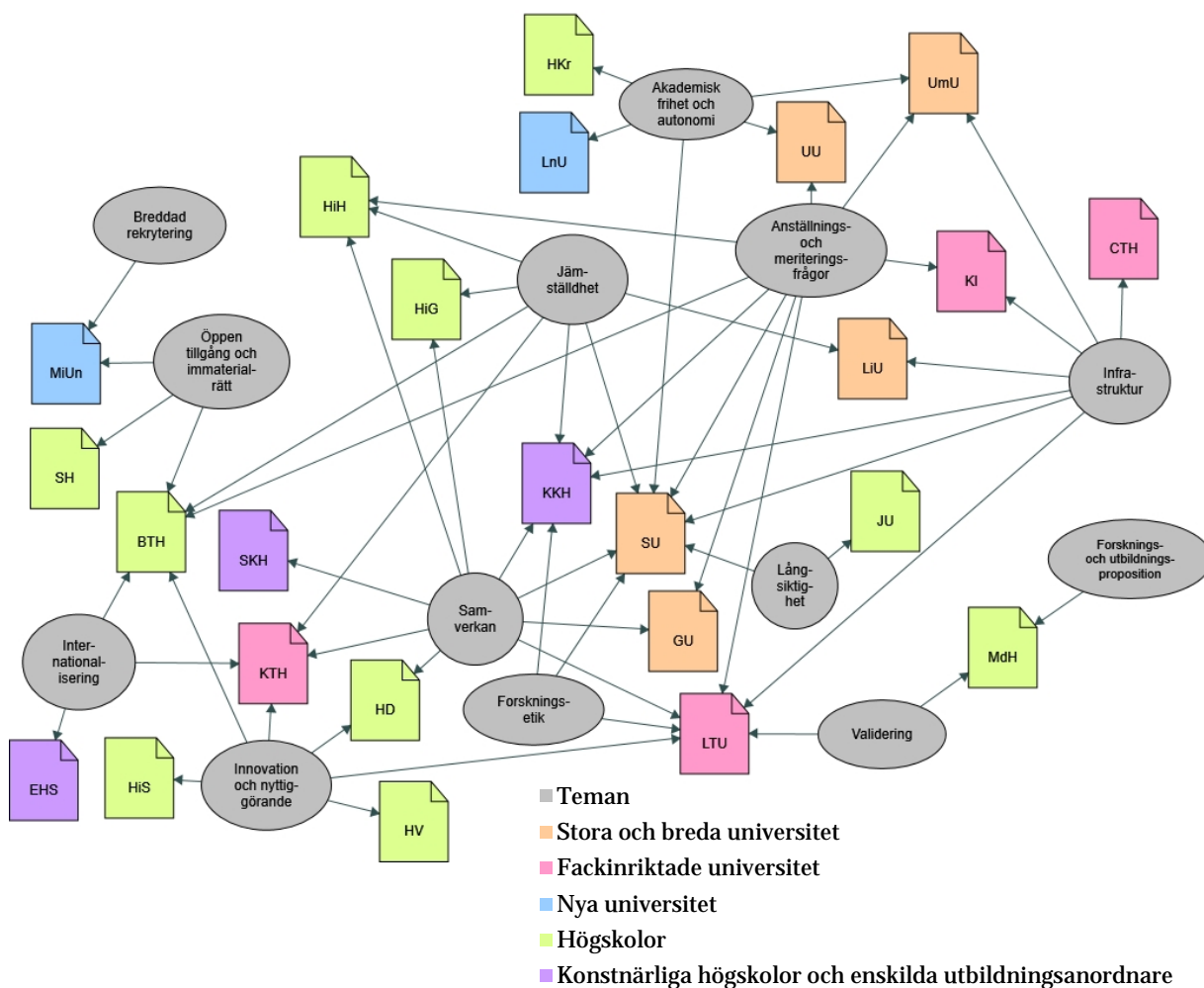
Detta illustreras av att det finns ett flertal utmaningar som i princip bara lyfts av en enskild part, och dessa utmaningar faller då tydligt inom ramen för denna parts särskilda intresseområde. Så är exempelvis Sveriges kommuner och landsting ensamma bland de övriga organisationerna om att lyfta behov av satsningar på välfärdsfrågor, besöksnäringens forsknings- och utvecklingsfond ensamma bland innovationsaktörerna om att lyfta behovet av turismforskning, rymdstyrelsen ensamma bland finansiärerna om att lyfta behovet av rymdverksamhet med Luleå tekniska universitet som enda tillskyndare för samma fråga bland lärosätena.

Med dessa utgångspunkter blir också samlingspunkterna naturligt orienterade mot antingen utmaningar som är av gemensam art – såsom innovationsutmaningar bland innovationsaktörerna – eller utmaningar inom breda områden som är gemensamma för många aktörer, såsom hälsa och life science inte minst bland lärosätena. Även bland forskningsutmaningarna syns alltså tydliga indikationer om att den enskilda organisationens egna intressen är styrande för vilka intressen man uppfattar som varande av central betydelse även för den nationella forskningspolitiken.

6 Synen på normer och regler

Utöver de tidigare diskuterade finansieringsfrågorna och forskningsutmaningarna, som rör strukturella respektive specifika behov av finansiering, lyfter också många av intressenterna behov av förstärkt normering eller ändrad reglering kring vissa frågor. Detta inkluderar bortträngande av regleringsmässiga hinder för vilken verksamhet som får bedrivas – och hur den får bedrivas – samt inrättande av reglering eller målbilder för att skydda eller främja vissa typer av verksamhet eller aspekter av denna.

6.1 Lärosäten

Även lärosätenas syn på behov av normgivning och justerad reglering formar ett ganska spretigt landskap, men av motsatta skäl gentemot den spretighet som kunde observeras kring forskningsutmaningarna. Istället för att lärosätena formar förhållandevis isolerade öar kring sina profilområden har man här relativt gemensamma problembeskrivningar och lösningsförslag. I några fall syns här också tydliga tecken på samordning mellan vissa lärosäten kring gemensamma eller likartade formuleringar, men denna samordning tycks då ske kring enskilda sakfrågor snarare än kring övergripande budskap. I högre utsträckning än aktiv samordning ser samsynen också ut att vara ett resultat av att man trots olika förutsättningar tenderar att uppleva samma typ av blockeringar till följd av det uniforma regleringssystemet.

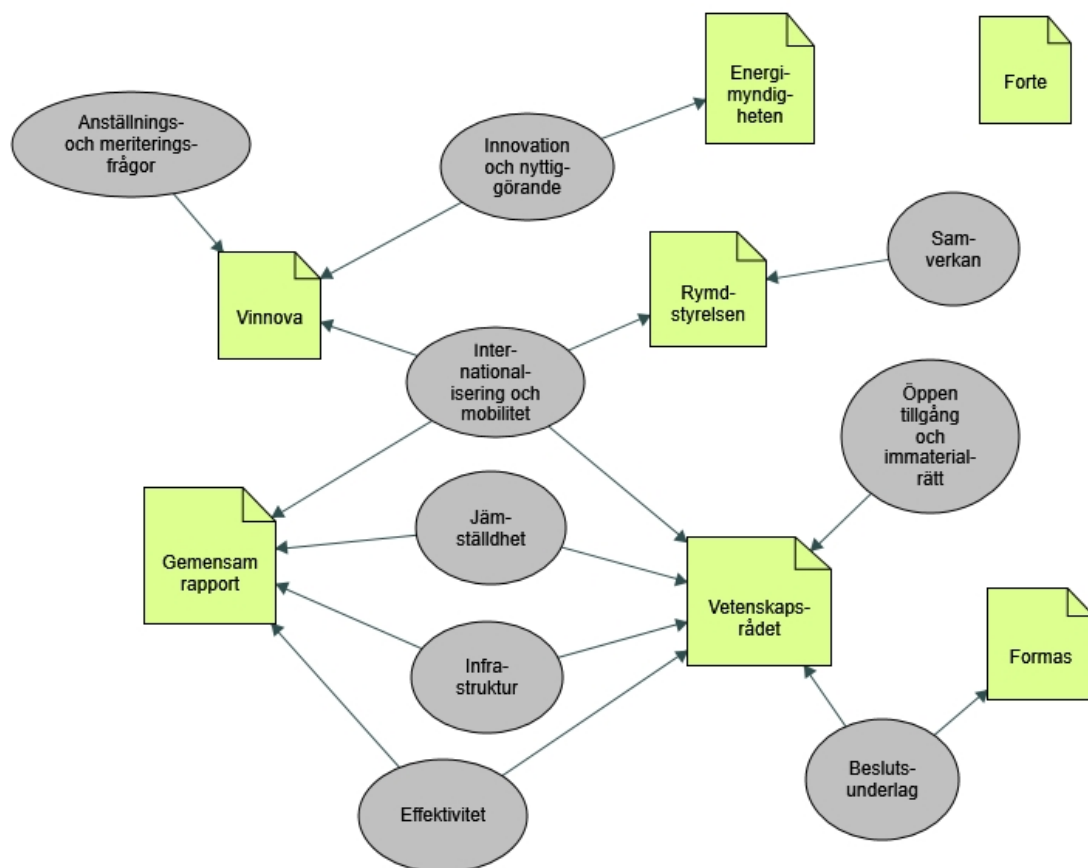
Infrastrukturfrågorna återkommer här som ett av de populäraste problemområdena, och man efterlyser här åtgärder såsom en högre grad av samordning på nationell nivå, tydligare ägarstrukturer för nationella anläggningar och stärkta möjligheter att ta ut avgifter för användning av

forskningsinfrastruktur. Liksom för resurstilldelningsfrågorna består klustret runt detta område i första hand av de större universiteten.

Innovation och samverkan utgör två områden med mer varierad sammansättning bland förslagsställarna. På innovationsområdet utgör holdingbolagen en knutpunkt, där högskolorna önskar möjlighet att upprätta egna sådana och universiteten önskar översyner av hur holdingbolagens verksamhet regleras. Inom samverkansområdet är spännvidden för förslagen betydande – från nationella strategier och en närmare integration av samverkan som en del av de ordinarie forsknings- och utbildningsuppdragen till avdragsmöjligheter för företag som beställer uppdragsutbildning.

Kring framför allt två typer av frågor förekommer förhållandevis gemensamma uppfattningar kring såväl de specifika problemen och de specifika lösningar som krävs. Den ena typen utgörs av akademisk frihet, där man efterfrågar ett starkare reglerat skydd för denna. Den andra typen rör frågor kring anställningar och karriärvägar, där man specifikt önskar att tidsgränserna för anställningar som biträdande lektor och postdoktor ses över och att förutsättningarna för nationell och internationell mobilitet stärks.

6.2 Forskningsfinansiärer

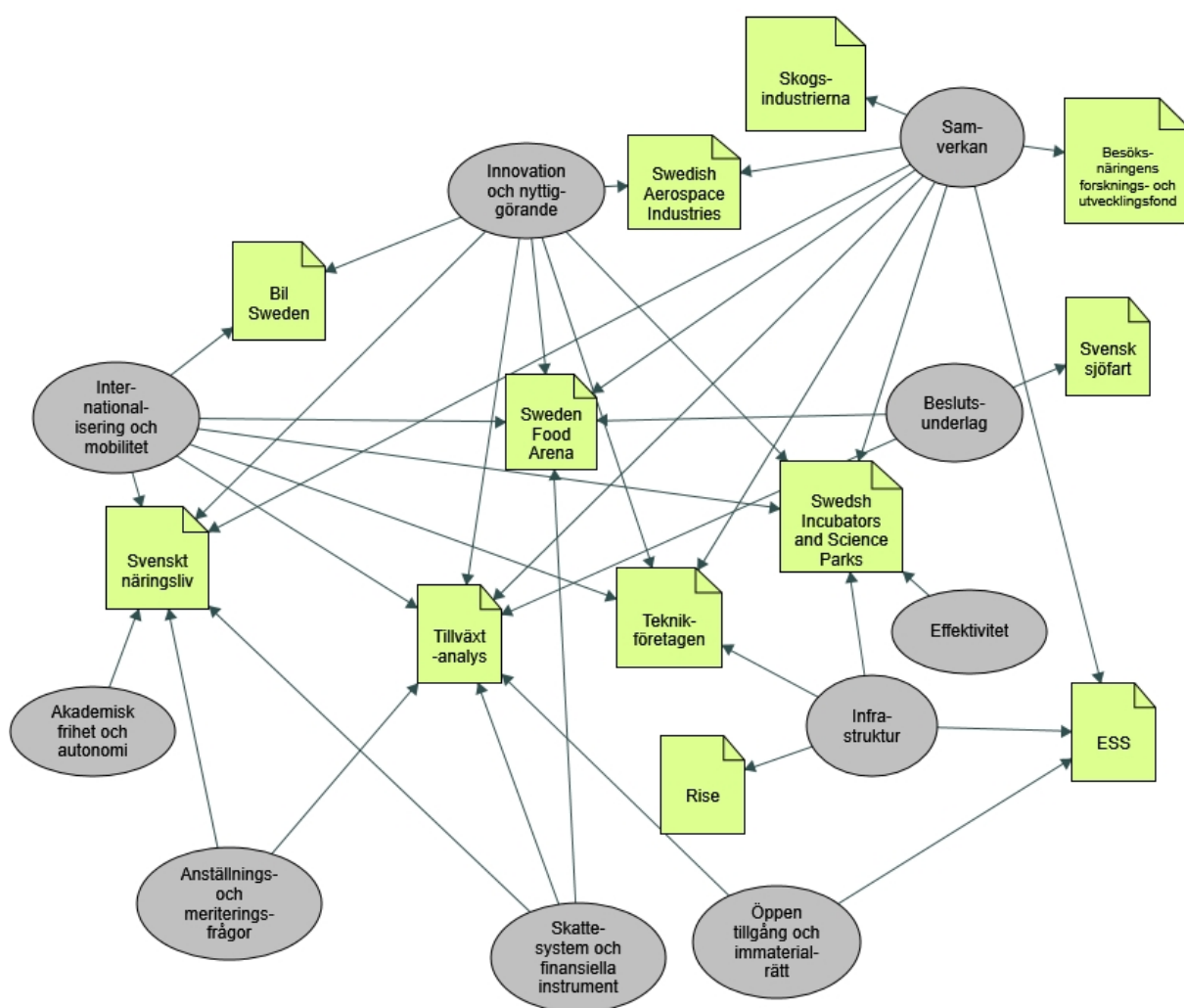

Om lärosätena har förhållandevis samstämmiga uppfattningar om vilka de större problemområdena är gäller detta även finansiärerna. Här syns också Vetenskapsrådets inflytande på den gemensamma rapporten något tydligare än de övriga finansiärernas. Det område kring vilket störst samstämmighet råder utgörs av internationalisering och mobilitet, med fokus på relationen till det europeiska forskningssystemet genom Horisont Europa, utveckling av nationella strategier och forskningsavtal med andra länder.

En fråga som inte väcker något större intresse bland lärosätena, men som här lyfts av två finansierare, rör hur beslutsunderlag till forskningspolitik och samhällsprocesser utformas – med inrättande av en vetenskaplig rådgivningsfunktion respektive ökat ansvar för kunskapssammanställningar varande de konkreta förslagen.

En av de frågor som den gemensamma rapporten uppmärksammar – och som Vetenskapsrådet också lyfter fram i den egna rapporten – antyder ett svar på debatten om full kostnadstäckning genom att finansierarna föreslår att systemet för beräkning av lärosätenas indirekta kostnader ses över och utformas så att det stimulerar lägre kostnader på sikt. Man föreslår också att redovisningen av lärosätenas anslagsanvändning utvecklas, vilket antyder ett svar på debatten om projektfinansieringens mervärde i finansieringssystemet. Här anas därmed en direkt konflikt mellan lärosäten och finansierare, till följd av deras skiljaktiga ekonomiska intressen i finansieringssystemet.

6.3 Aktörer på innovationsområdet

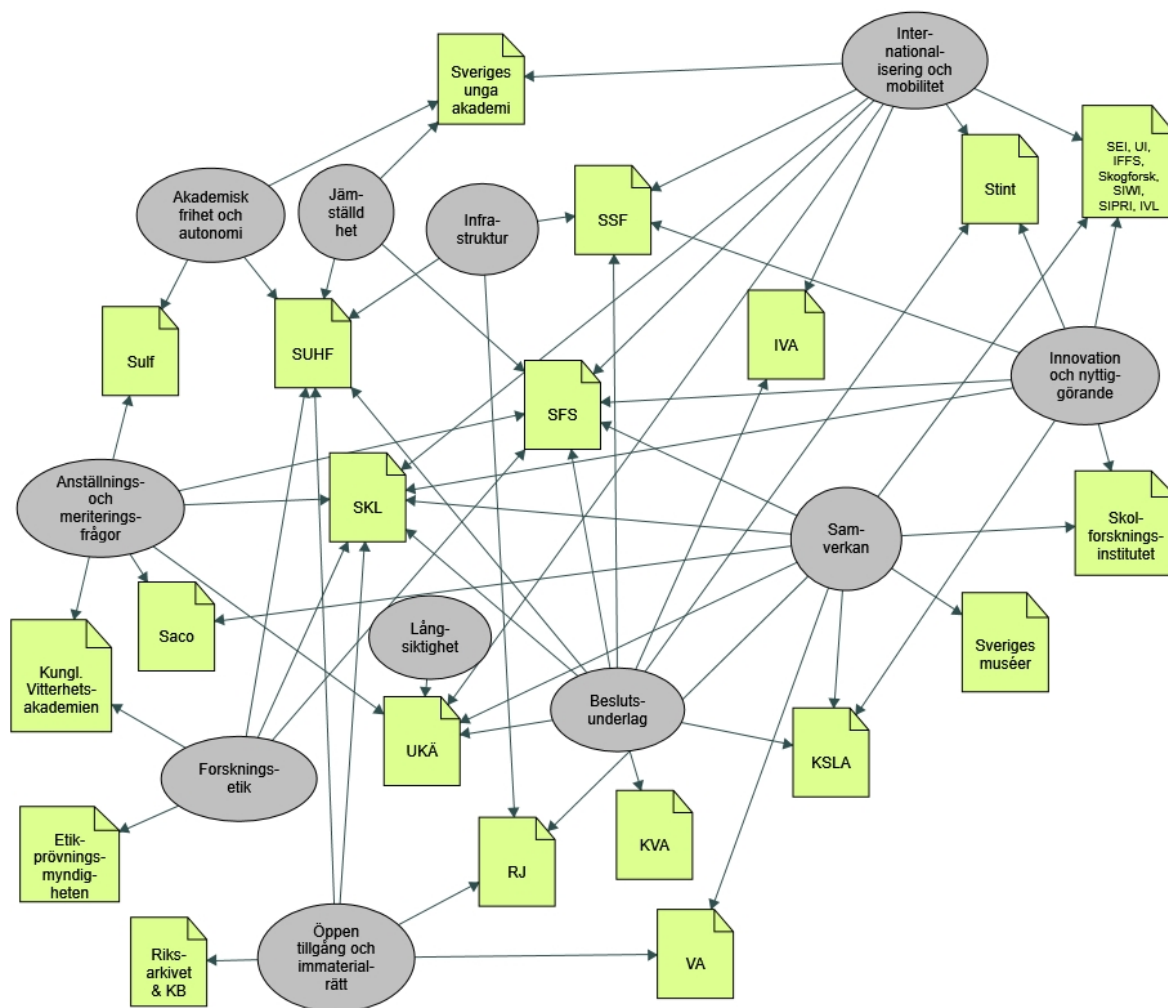
Liksom är fallet för lärosätena och finansierarna har aktörerna på innovationsområdet förhållandevis gemensamma uppfattningar om vilka de huvudsakliga problemområdena är gällande normering och reglering i forskningssystemet. Frågorna ligger även väl i linje med temat för gruppens perspektiv på forskningsutmaningar och justeringsbehov inom finansieringssystemet – fokus ligger starkt på samhällsnära frågor såsom samverkan och innovation.

Två återkommande frågeområden känns tydligt igen från de mer akademiska grupperna – infrastruktur och internationalisering. Bland internationaliseringsfrågorna finns tre typer av spår, varav två känns igen från övriga grupper: starkare anknytning till det europeiska forskningsystemet respektive främjande av mobilitet för personal och studenter. Det tredje, tillkommande spåret utgörs av främjande av utländska investeringar och företagsetableringar i Sverige. Bland infrastrukturfrågorna ligger fokus tydligt på förslag såsom att tillgängliggöra befintlig forskningsinfrastruktur för näringslivet och att upprätta testbäddar för industriella behov.

Liksom bland finansiärerna återkommer också frågan om beslutsunderlag för forskningspolitik och samhällsutveckling, omfattande exempelvis breddade perspektiv på vilka typer av överväganden som bör ligga till grund för satsningar – såsom näringslivs- och utbildningsorienterade faktorer – och ökad betoning på utvärderingar av planerade och genomförda satsningar för att säkerställa deras ändamålsenlighet.

En fråga som tillkommer bland dessa aktörer utgörs av skatte- och finansregleringens roll i att stimulera forskningsinvesteringar och innovationer, där exempelvis reformerade regler kring den så kallade expertskatten ligger i fokus.

6.4 Myndigheter och organisationer

I likhet med övriga grupper erbjuder denna grupp en något svåröverskådlig bild av normer och regler, eftersom det råder mer eller mindre bred samstämmighet kring betydelsen av ett antal större frågeområden vilket genererar många olika typer av kopplingar mellan aktörerna. De frågor som lyfts

känns också igen från övriga grupper, med två typer av breda grupper. På den vänstra halvan återfinns högskolenära organisationer som samlas kring frågor om akademisk frihet, jämställdhet, forskningsetik och anställningsfrågor. På den högra halvan syns i första hand tekniskt orienterade akademier, institut och stiftelser som samlas kring samverkans- och innovationsfrågor.

Den typ av fråga som samlar den största bredden av aktörer rör beslutsunderlag för forskningspolitik och samhällsutveckling, där ett återkommande önskemål är ett brett grepp om vilka överväganden som bör ingå som bas för den kommande forskningspropositionen – med utbildnings-, näringslivs- och innovationsfrågor som de stora tillkommande områdena. Flera organisationer efterfrågar också större fokus på kunskapsbaserade underlag och analyser, såväl som en högre grad av samordning mellan politikområden. Ett fåtal organisationer rekommenderar explicit en viss hantering av styr- och resursutredningen, men åsikterna går i både positiv och negativ riktning och ställer därmed inspielen i direkt konflikt med varandra.

6.5 Allianser och åsiktsskillnader

Vad gäller frågor om normer och regler är den gemensamma nämnaren att det rör upplevda förändringsbehov som inte i första hand berör fördelning av begränsade resurser mellan konkurrerande verksamheter. Istället handlar det om regleringsmässiga blockeringar eller suboptimeringar som innebär att vissa typer av verksamhet inte kan bedrivas så fritt eller effektivt som man hade önskat. Detta område är därmed också det där konfliktlinjerna hamnar mest i skymundan – inom samtliga grupper råder förhållandevis stor enighet kring de största frågorna. Översikt bilderna blir svåröverskådliga inte på grund av den stora splittringen som i fallet med forskningsutmaningar, utan på grund av den stora samstämmigheten där många kopplingar går att rita mellan många organisationer och gemensamma ståndpunkter.

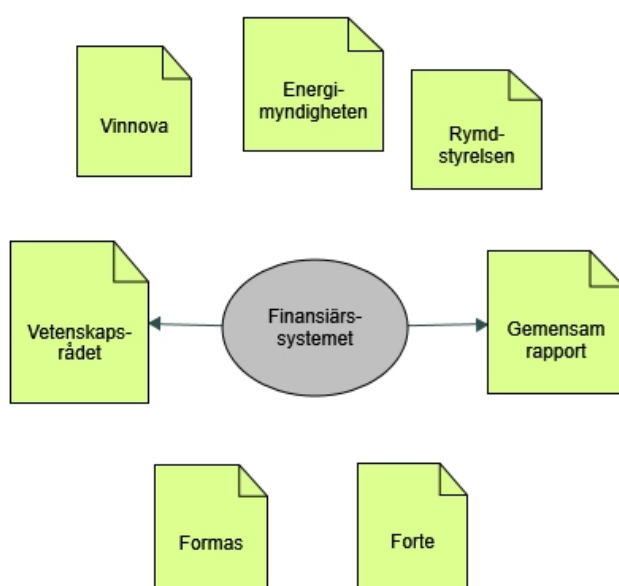
Med detta sagt råder inte total enighet. Inom grupperna förekommer skiljelinjer såsom att lärosätena ser en bred uppdelning mellan större lärosäten som samlas runt infrastrukturfrågor och mindre lärosäten som samlas runt samverkans- och innovationsfrågor. Detta speglar den något skiljaktiga art hos verksamheten som följer av skillnaderna mellan finansiella muskler och uppbyggnad av kritisk massa – nationella forskningsanläggningar är en större fråga för lärosäten som huserar sådana. Samverkan är på samma sätt en större fråga för lärosäten som hämtar en stor del av sin finansiering från regionala samarbetspartners. På ett strukturellt plan syns också samordning bland högskolorna i förslag om ökad öppenhet för alla lärosäten att upprätta holdingbolag – detta är inte en fråga för universiteten helt enkelt eftersom de själva redan har sådana.

På samma sätt syns också de primära konfliktlinjerna inom och bland andra grupper i förhållande till frågor som i slutändan har finansiella konsekvenser. Bland finansiärerna ställer man sig i direkt konflikt med lärosätena genom att föreslå ökad redovisning av lärosätenas anslagsanvändning och en översyn av systemet för indirekta kostnader, eftersom dessa två frågor anknyter starkt till lärosätenas egna kritik av det statliga externfinansieringssystemet. Bland myndigheter och organisationer syns inte så mycket en konfliktlinje som en uppdelning mellan två breda läger, där det ena utgörs av högskolenära organisationer som fokuserar på frågor kring akademisk frihet, forskningsetik och dylikt, och det andra utgörs av tekniskt orienterade organisationer som samlas kring frågor om samverkan och innovation.

Organisationerna tenderar därmed vad gäller normer och regler att ha gemensamma åsikter i frågor där de delar strukturella förutsättningar, och att ha motstående åsikter i frågor där ett ställningstagande för den ena sidan tydligt missgynnar den andra på ett i slutändan ekonomiskt vis. Frågor som helt enkelt inte berör organisationen lämnas av denna därhän. Ju längre avstånd som föreligger mellan en viss fråga och resursfördelningseffekter, desto mindre synliga tenderar konfliktlinjerna att vara eftersom konflikt då egentligen inte föreligger.

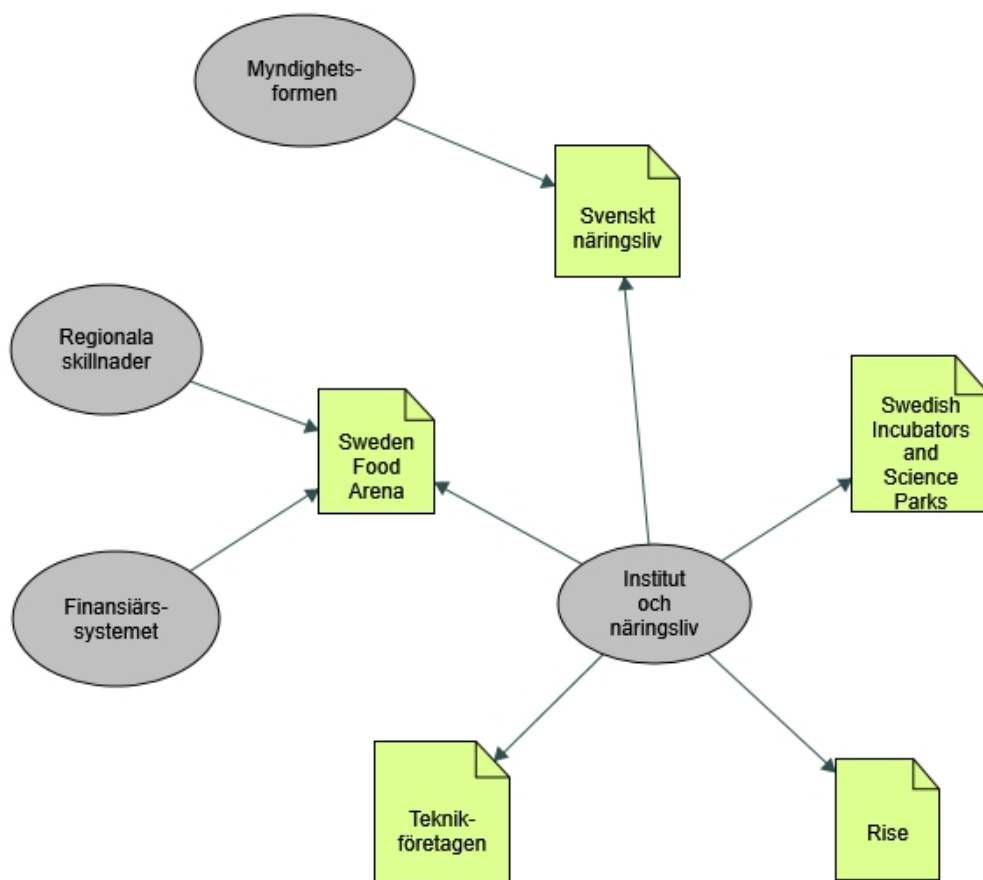
Detta mönster där vissa lärosäten anger att de själva tillhör en systematiskt missgynnad grupp återkommer även bland de nya universiteten och högskolorna. Två nya universitet kritiserar att deras finansieringsstruktur – med hänsyn till balansen mellan utbildning och forskning – avviker från de förutsättningar som råder för de äldre universiteten. Flera högskolor ifrågasätter på ett likartat tema själva uppdelningen mellan universitet och högskolor, och menar exempelvis att den svenska uppdelningen inte ligger i linje med internationella standarder där utbildning på forskarnivå utgör vattendelaren. Samtidigt markerar dock flera högskolor också att universitetsstatus ändå är något de själva eftersträvar, och att de önskar att dörrarna för ett ansökningsförfarande för sådan status åter öppnas. Även i det enda fall när ett lärosäte tydligt markerar problematik kring rollfördelning bortom högskolesektorn rör det tilltagande konkurrens från institutssektorn, och de egna intressena är således tydligt styrande även här.

7.2 Forskningsfinansierare

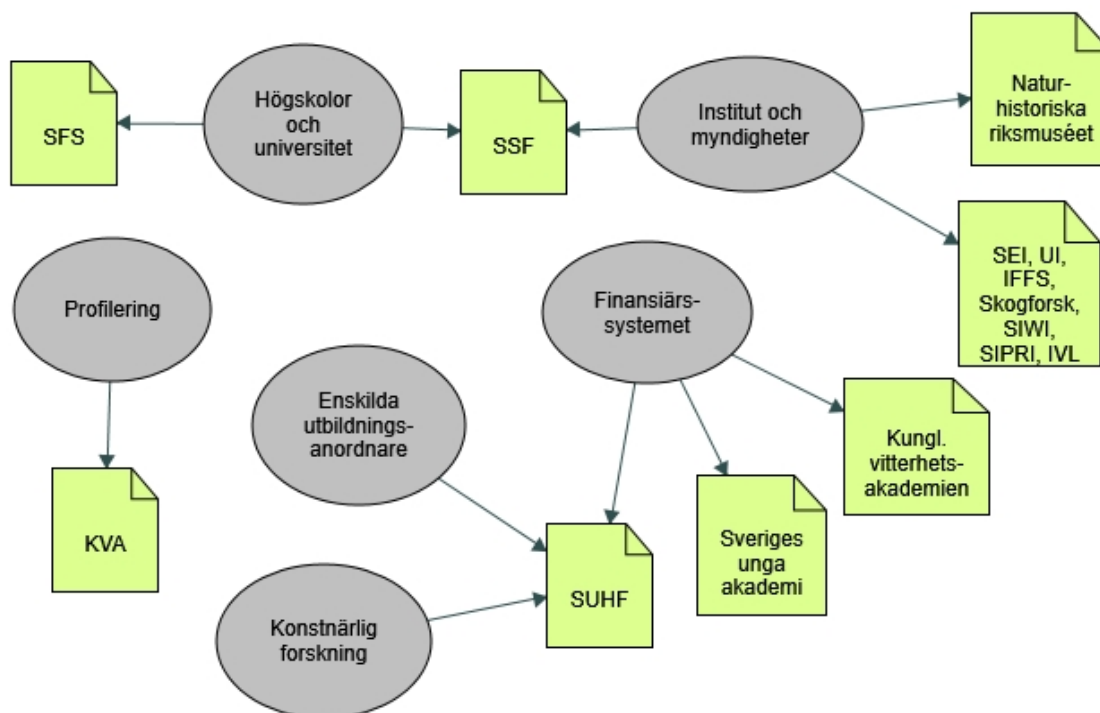
Rollfördelningsfrågorna lyser bland finansierarna igenom i två källor – i den gemensamma rapporten samt hos Vetenskapsrådet. Det rör sig egentligen också om en specifik rollfördelningsfråga, genom att man föreslår att lärosätenas och finansierarnas roller med hänsyn till ansvar för anställningar och forskningstid skall utredas. Vetenskapsrådet föreslår därtill att finansierarnas ansvarsområden kartläggs och en utredning om effektivare organisering genomförs. Skillnaden mellan den gemensamma rapporten och Vetenskapsrådets egna antyder en skiljelinje mellan finansierarnas respektive syn på hur finansieringslandskapet bör byggas upp, men de gemensamma intressena i motpartsförhållandet gentemot lärosätena lyser något starkare.

7.3 Aktörer på innovationsområdet

Få aktörer på innovationsområdet har angripit grundläggande rollfördelningsfrågor i sina inspel, men när synpunkter kring dessa har lyfts är de förhållandevis samstämmiga: man efterlyser ett breddat perspektiv på vilka som utgör målgrupp för forskningssystemet, givet att en stor del av rikets forskning sker utanför lärosätena. I detta ingår såväl näringslivets som forskningsinstitutens roller, men olikt vad som hade kunnat förväntas givet att näringslivsorganisationerna utgör majoritet i gruppen ligger instituten i centrum för argumentationen. Samtliga fem inspel i gruppen som lyfter rollfördelningsfrågor berör dessa. Man är också förhållandevis samstämmiga kring vilka typer av lösningar som efterfrågas – det rör sig i huvudsak om tydligare samverkansuppdrag mellan dels lärosäten och institut, dels institut och företag, samt uppdrag till instituten om att stötta småföretag och säkerställa nyttiggörande av den forskning som produceras.

7.4 Myndigheter och organisationer

Rollfördelningsfrågorna lyser igenom förhållandevis starkt inom denna grupp, åtminstone jämfört med vad som är fallet för finansiärerna respektive aktörerna på innovationsområdet. Detta kan hänga samman med att flera av organisationerna är tämligen högskolenära, och det är just denna typ av organisationer som i första hand har lyft övergripande rollfördelningsfrågor. Frågorna känns också igen från de som lärosätena har lyft, såväl sett till område som till de specifika ställningstagandena. I vissa fall, såsom hos SUHF som lyfter de konstnärliga högskolornas och enskilda utbildningsanordnarnas respektive särställningar i systemet, är detta inte helt förvånande.

Noterbart är också att endast två frågeområden har fler än en enskild tillskyndare. Det ena av dessa rör finansiärssystemet, där man önskar närmare definiera rollfördelningen mellan finansiärerna och lärosätena. Det andra rör – liksom bland aktörerna på innovationsområdet – önskemål om ett breddat perspektiv på vilka som utgör målgruppen för forskningspolitiken i egenskap av forskningsproducenter. Detta inkluderar såväl institutssektorn som forskande myndigheter.

7.5 Allianser och åsiktsskillnader

Frågor som direkt berör rollfördelning i systemet tillhör den ovanligaste kategorin, möjligen på grund av att det i grunden är riskabelt att lyfta frågor av så generell och genomgripande karaktär. I grunden utgör alla sådana förslag en risk att omstöpa det landskap man verkar i, om förslagen vinner gehör. I enlighet med denna logik tenderar intressenterna också framför allt att lyfta förslag som vid tillämpning ger ensidiga fördelar för den egna organisationen. Bland lärosätena klustrar man sig i tydliga grupper utifrån de aspekter av den egna positionen som man anser är strukturellt missgynnande – de enskilda utbildningsanordnarna angriper deras ofullständiga inordnande i finansieringssystemet, de konstnärliga högskolorna angriper externfinansieringsmekanismer som är illa anpassade för konstnärlig forskning, högskolorna angriper uppdelningen mellan universitet och högskolor, och de nya universiteten angriper den skiljaktiga balansen mellan utbildnings- och forskningsresurser mellan gamla och nya universitet.

Aktörerna på innovationsområdet önskar ett breddat perspektiv på vilka som utgör forskningsproducenter i systemet, där näringsliv och forskningsinstitut bör få större plats – och där de sistnämnda i högre utsträckning bör stötta de förstnämnda. Bland myndigheter och organisationer är det i första hand de högskolenära organisationerna som lyfter rollfördelningsfrågor, eftersom övriga aktörer egentligen inte är integrerade delar av forskningssystemet och därmed inte har rollfördelningsfrågor att angripa, men när övriga ändå lyfter rollfördelningsfrågor önskar man även här ett breddat perspektiv på vilka som skall ingå i rolluppsättningen.

De enda som i någon större utsträckning kan sägas avvika från mönstret är finansiärerna, som lyfter behov av utredning av dels finansiärernas och lärosätenas respektive roller i finansieringssystemet, dels finansiärernas inbördes rollfördelning och organisering. Båda dessa frågor är sådana som har tydligt fokus på finansiärernas roller, men som inte har en inbyggd slutsats i frågeställningen som ensidigt skulle gynna finansiärerna. Detta kan vara ett utfall av att finansiärernas roller i högre utsträckning än övriga rollfördelningsfrågor befinner sig i hetluften för debatten bortom forskningspropositionen, och ett sätt att få kontroll över frågan kan därmed vara att bidra till formuleringen av en översyn som ändå anses vara nödvändig eller oundviklig på sikt.

Sammantaget följer åsiktsmönstren bland rollfördelningsfrågorna samma mönster som har kunnat identifieras inom de andra områdena – man tenderar att i första hand argumentera för att stärka den egna positionen i systemet, och om det råkar finnas någon åtgärd som skulle stärka flera organisationer tenderar dessa att klustra sig tillsammans kring detta åtgärdsförslag. Därmed befinner sig de egna rollerna i fokus, och då utifrån hur dessa roller kan stärkas. Andra aktörers roller tas i första hand upp om man upplever sig hotad av dem eller anar att det finns potential till större stöd från dem – som exempelvis i de återkommande förslagen om vilken roll institutssektorn bör spela.

8 Mönster, perspektiv och relationer

8.1 Landskapet är rörigt men förutsägbart

Det sammantagna landskapet inom forskningspolitiken kan nog bara beskrivas som tämligen rörigt, helt enkelt på grund av den stora mängd och bredd av aktörer som är involverade i systemet. Det rör sig dock om en röra med bakomliggande systematik, där rörligheten i första hand följer av just mångfalden av perspektiv. Om man däremot isolerar enskilda röster eller grupper av likartade talare märks snabbt att rörligheten i hög utsträckning upphör, och istället blir det möjligt att med en hög grad av träffsäkerhet förutse vilka typer av problembeskrivningar och lösningsförslag som kommer att lyftas från respektive håll. Frågor om samverkan och innovation har sina största tillskyndare i näringslivet, medan frågor om akademisk frihet finner störst stöd bland lärosätena. Beroende på om lärosätet tar stor eller liten plats i det befintliga systemet kan man ana stöd respektive kritik mot rådande ordning i motsvarande grad.

En grundläggande slutsats kan därmed vara att *organisationer tenderar att agera i enlighet med sina intressen*, och att detta inte minst gäller i förhållande till inspelen man har lämnat till forskningspropositionen. Detta är i sig inte en särdeles revolutionerande slutsats, men den sätter fingret på svårigheten med att upprätta ett verkligt heltäckande och allsidigt kunskapsunderlag inför de politiska prioriteringar som forskningspropositionen behöver åstadkomma. Informationsbidraget från det inspel en viss intressent skickar in kanske inte primärt rör vilka utmaningar som är betydelsefulla för riket, utan vilka utmaningar som är betydelsefulla för organisationen och därmed *det sakområde som den rör sig inom*. I ett läge när ett hav av röster starkt trycker på för de förändringar som skulle gynna just dem kan det vara en utmaning att värdera intressena mot varandra och sortera ut det som är viktigt för alla från det som bara är viktigt för vissa – och kanske direkt skadligt för andra.

8.2 Vem lyfter blicken på svensk forskningspolitik?

Om egenintresset är så tydligt styrande för vad de enskilda intressenterna har lämnat inspel om innebär detta att det faller på regeringen i egenskap av mottagare att konstruera en helhetsbild med vägledning av detta. Här blir dock urvalet av inspelslämnare en principiellt intressant fråga, såväl som utgångspunkterna för hur sammanvägningen sker. Enligt SCB fanns det 2017 cirka 258 000 organisationer inom det civila samhället i Sverige.⁴ Långt färre än så har inbjudits att inkomma med inspel till den kommande forskningspropositionen. Inte heller har alla inbjudna intressenter i slutändan lämnat något inspel – vissa har inte lämnat något alls, och andra har bara lämnat svaret att inga synpunkter kommer att delges. Däremot har vissa organisationer lämnat inspel på eget bevåg, utan att ha blivit tillfrågade.

Om forskningspropositionens slutliga innehåll åtminstone till del vägleds av inkomna inspel uppstår ett flertal punkter i inspelsprocessen som kan förskjuta resultatet åt det ena eller det andra hållet. En av punkterna utgörs av regeringens urvalsprinciper för vilka organisationer som erbjuds att delta. En annan punkt utgörs av regeringens kategorisering av organisationerna – alla inbjudningar har inte haft likvärdig ordalydelse, med exempelvis klart skarpast begäran om förslag från finansierarna. En tredje punkt utgörs av vilka som bestämmer sig för att lämna inspel, och här kan möjligen någon form av bortfallsanalys genomföras. Den fjärde punkten utgörs dock av att inspel tas emot av ej inbjudna parter, vilket breddar populationen från organisationer i urvalet till samtliga möjliga inspelslämnare. Först efter denna punkt kommer effekter av vad organisationerna faktiskt väljer att slå ett slag för, och i vilken mån man lyckas anknyta sina intressen till nationella och politiskt intressanta angelägenheter.

En tämligen uppenbar risk med förfarandet är att de starkaste inspelen tenderar att komma från de närmast berörda – aktivt forskande eller forskningsfinansierande organisationer har störst incitament och förmåga att producera välutvecklade argument och förslag. Talande är exempelvis att samtliga tre

⁴ SCB. *Det civila samhället 2017 – satelliträkenskaper*. X1 05 SM 1901

paraplyorganisationer för fackförbunden har inbjudits att yttra sig – SACO har lämnat ett flertal inspel både via centralorganisationen och olika ingående förbund, TCO har lämnat ett gemensamt inspel och LO har helt avstått från att lämna något. Detta kan tolkas som ett utfall av att LO av de tre står längst ifrån akademien och SACO står närmast, men detta innebär inte att LO-förbundens verksamhetsområden är mindre beroende av en välfungerande forskningspolitik. Tvärtom vilar alla arbetstillfällen inom metallindustrin, handeln, byggindustrin och övriga områden väldigt tungt mot forskning och utveckling som grundläggande förutsättningar för fortsatt välstånd. Rösterna från golvet i dessa näringsgrenar blir dock med föreliggande upplägg helt frånvarande – problemformuleringsprivilegiet för forskningspolitiken hamnar i första hand hos akademien.

Det finns viss rimlighet i detta såtillvida att det är de forskande eller forskningsnära organisationerna som kan antas ha störst sakkunskap vad gäller just vilka förutsättningar som behövs för god forskning, men problematik uppstår inte minst vid identifiering av viktiga forskningsutmaningar, där ett stort mått av värderingsmässiga prioriteringar av nödvändighet behöver ingå. Överväganden om vilka röster som hörs mest, hörs minst respektive inte hörs alls blir en nödvändig komponent av den helhetsbild som regeringen har att upprätta. Vilka inspel som *inte* har inkommit är lika viktigt som vilka som *har* inkommit.

8.3 Målbildens betydelse

En möjlig väg att gå för att sammanväga de skiljaktiga inspelen som har inkommit kan vara att ta sikte inte direkt på vilka problembeskrivningar som anges eller lösningar som föreslås, utan vilken övergripande målbild förslagen anknyter till. Vissa typer av målbilder förefaller vara mer universella än andra – så är exempelvis *ett hållbart samhälle* en vanlig motivering till mycket bred flora av åtgärdsförslag. Till viss del lär detta vara en följd av att det rör sig om en tämligen bred och svåravgränsad målbild där mycket kan inrymmas, och del viss del lär det också bero på en medvetenhet bland förslagsställarna om att förslag som anknyts till politiskt prioriterade områden har större sannolikhet att få genomslag. Blotta anknytningen visar däremot, oberoende av den bakomliggande orsaken till den, att förslagen är *möjliga* att sammanföra i en gemensam riktning. På makronivå torde därmed en närmare analys av de angivna målbilderna vara en gångbar utgångspunkt för prioriteringar och urval.

Även de bakomliggande drivkrafterna är dock intressanta för att avgöra hållbarheten hos de angivna anknytningarna till de gemensamma målbilderna. Det organisatoriska egenintresset blir här åter högtintressant. För vissa aktörer är egenintresset närmast en självskriven utgångspunkt – det privata näringslivet är till sin natur vinstdrivande, och kan därmed inte förväntas bidra med inspel som inte på något vis ligger i linje med organisationens vinst- och tillväxtintresse. Samma grundläggande beteende verkar dock föreligga även bland myndigheterna – såväl sakfrågemyndigheter som lärosäten – och dessa har inte ett lika självklart egenintresse. Snarare har de ofta givits i uppgift att ta ett helhetsansvar för en viss typ av samhällsfråga, snarare än att maximera den egna omsättningen. En viktig fråga att ta under övervägande är i vilken mån forskningssystemet i sig driver de medverkande mot denna typ av beteende genom konkurrens- och incitamentsstrukturer – har vi konstruerat ett system där det bästa sättet för den enskilda organisationen att uppfylla sina altruistiska ambitioner är att på mer egoistiska grunder tillskansa sig utrymme på andra ansvarsområdens bekostnad? Om så är fallet är det värt att i nästa läge fråga sig vilka de sammantagna effekterna av ett sådant stuprörssystem blir, när varje ställningstagande är skraddarsytt att optimera förutsättningarna inom det egna spåret obeaktat konsekvenserna för de övriga. Vad blir det av forskningspolitiken, och forskningen för den delen, om vi alla drar i olika riktningar? Vad kan få oss att dra i samma riktning, och vilken riktning skulle det då kunna vara?

8.4 Vägen framåt

Vid SUHF:s dialogseminarium mellan forskningsfinansiärer och lärosäten 2020 diskuterades bland annat tre övergripande frågor med anknytning till denna rapport. Församlade deltagare fick möjlighet att via verktyget Mentimeter tillhandahålla korta svar på följande frågeställningar:

1. Vad är högkvalitativ forskning?
2. Vilken är den viktigaste omvärldsförändringen som påverkat ert inspel sedan förra propositionen?
3. Vilken roll bör konkurrensutsatta medel spela i forskningssystemet?

Frågorna var avsedda att sätta fingret på relevanta kärnfrågor inom varje steg av den forskningspolitiska debatten: 1) Vilken målbild arbetar vi mot, 2) Mot vilken bakgrund gör vi detta och 3) Vilka principer bör vägleda systemet för att vi skall nå fram till målet?

8.4.1 Kvalitetsbegreppet – alla skall med, men ingen vet vart

Från ett rent kvantitativt perspektiv är det möjligt att härleda några utgångspunkter från svaren på den första frågan. Av 46 svar angav 12 någon variant av kriteriet att högkvalitativ forskning är *nyskapande* forskning – den skapar nya insikter och förflyttar forskningsfronten. 10 angav någon variant av att det rör sig om (företrädesvis internationellt) *konkurrenskraftig* forskning – den erhåller resurser i öppna utlysningar och blir publicerad i ansedda tidskrifter. Bakar man ihop resonemang om relevans och nytthet – spridning och problemlösning – blir detta det vanligaste svaret med 15 respondenter. Därutöver fylls floran ut med bedömningar om att den skall vara reproducerbar, fri, välförsedd och glädjande för själva forskaren. Den mest talande gruppen av bedömningar utgörs dock av de 8 svar som anger att kvalitetsbegreppet antingen är oklart eller kontextuellt – *det beror på*, eller *det vet vi inte*.

En stor del av den forskningspolitiska debatten, och det inkluderar också de analyserade inspelen, handlar om att forskningspolitiken skall leda till högkvalitativ forskning. Om detta verkar alla vara rörande överens. Det råder dock ingen konsensus kring vad detta innebär. I olika läger samlas man kring begrepp som relevans, nytthet, konkurrenskraft och nyskapande. Ett problem i sammanhanget är bara att alla dessa begrepp är relativa gentemot något annat – relevant för vem och vad, nyttig för vem och vad, konkurrenskraftig i förhållande till vem och vad, nyskapande i relation till vilken befintlig kunskapsmassa? I relation till resonemanget från föregående avsnitt om att de övergripande målbilderna kan erbjuda vägledning för sammanvägning av inspelen blir detta problematiskt eftersom vi även med samma målbilder kan fylla dem med olika innehåll.

8.4.2 Omvärlden – att följa strömmen dit den tar oss

Från samma kvantitativa perspektiv som ovan kan man härleda en del tydliga gemensamma mönster bland svaren på frågan om viktiga omvärldsförändringar. Av 49 svar tog 16 sikte på klimat- och hållbarhetsfrågans inträde i samhällsdebattens centrum, 9 på hårdnande internationell konkurrens, och 7 vardera på utmaningar av forskningens frihet eller ändrade politiska prioriteringar. Därutöver förekom spridda svar som tog sikte på digitaliseringens växande betydelse, utbildnings- och forskningskvalitet, infrastrukturutmaningar, kompetensförsörjningsutmaningar och personförändringar.

Svaren illustrerar att den kommande forskningspolitiska propositionen kommer att läggas i en omvälvande tid av stora samhällsförändringar – en del av allmän betydelse för hela samhället såsom klimatförändringarna, och en del vars direkta effekter primärt berör akademiska verksamheter såsom utmaningar av forskningens frihet. Gemensamt för alla lyfta områden är att det rör sig om relativt breda *utmaningar som forskningspolitiken har att hantera*, och detta medför stora krav på dess problemlösningsförmåga. En del av utmaningarna tar också sikte på förutsättningar som är givna av

omvärlden, där det är svårt för den svenska forskningspolitiken att göra annat än att reagera och kompensera – det säkerhetspolitiska läget är som det är, och det enda Sverige kan göra för att möta den hårdnande internationella konkurrensen är att anpassa sig efter de spelregler som formas på den internationella arenan. Med så breda utmaningar att möta från en så globaliserad bas är frågan om en uppsättning inspel från primärt regionala eller nationella aktörer vägleda av organisatoriska egenintressen förmår tillhandahålla tillräckligt breda svar. Detta aktualiserar ytterligare den tidigare frågan om vilka röster som inte hörs.

8.4.3 Forskningssystemet – att sluta cirkeln i ett slutet system

Om man har svårt att enas kring abstrakta storheter så som kvalitetsbegreppets innehåll kan man tänka sig att det skulle finnas små möjligheter att enas kring mer praktiska frågor såsom hur systemet bör riggas för att nå fram till storheterna.

Så är dock inte nödvändigtvis fallet, vilket visas av svaren på frågan om de konkurrensutsatta medlens föredragna roll i systemet. Av de 45 svaren framkommer två typer av svar som de tydligt största grupperna: 17 svar anger att konkurrensutsatta medel bör ha som syfte att verka kvalitetsdrivande i forskningssystemet, och 14 anger att de bör ha en komplementär roll gentemot basanslagen. Dessa två grupper står inte i direkt motsättning till varandra, tvärtom finns viss överlappning såtillvida att några respondenter lyfter båda svar i samma andetag. Utöver dessa två grupper förekommer mer spridda svar om att medlen bör ha en problemformulerande roll, att de bör tillförsäkra frihet och driva jämställdhet, vara balanserade med basanslaget snarare än komplementära samt att de bör agera profildrivande. En grupp på 4 svar kan tolkas som att respondenterna ställer sig tveksamma till vilken roll konkurrensutsatta medel alls har att spela, med formuleringar som bara tar sikte på deras nackdelar.

Svaren illustrerar förhållandevis tydligt problematiken kring att debatten uppehåller sig vid mångtydiga begrepp. Det råder förhållandevis god uppslutning kring att konkurrensutsatta medel skall ha en kvalitetsdrivande roll i systemet, och att det innebär en annan roll än basanslagen som i kontrast förväntas tillhandahålla stabila grundförutsättningar. Problemen uppstår vid återgång till svaren som kom för den första frågan – om de konkurrensutsatta medlen skall vara kvalitetsdrivande och basanslagens roll definieras utifrån det som då blir över, vad består då den kvalitet som skall drivas av? Här uppstår också i viss mån en cirkelrörelse såtillvida att några av de mer konkreta svaren rörande kvalitetsbegreppets innehåll definierade detta i relation till externfinansieringen – högkvalitativ forskning är *forskning som får bidrag*, som ett svar uttryckte det. Anammas denna definition samtidigt som de konkurrensutsatta medlen skall anses vara kvalitetsdrivande blir resultatet att *konkurrensutsatta medel skall driva forskning som får konkurrensutsatta medel*.

8.4.4 Att staka ut en väg där marken har rämnat

Våren 2020 har, genom covid-19-pandemin, tydligt visat att såväl politiska som verksamhetsmässiga prioriteringar är starkt reaktiva i förhållande till omvärldens förutsättningar. Det går snabbt att byta fot när marken man står på faller undan, och när alla tappar mark på samma front är det också tydligt att enighet – eller åtminstone stor uppslutning – kring gemensamma prioriteringar inte bara är *teoretiskt* utan också *praktiskt* möjlig.

Om organisationernas inspel och prioriteringar bygger på deras organisatoriska egenintressen torde därmed stor splittring indikera att systemet i sin helhet saknar systematiska och allvarliga snedvridningar – hade den genomsnittlige organisationen missgynnats av ett visst förhållande hade den också framfört klagomål på detta. På så vis kan kanske vägen framåt vara att fokusera på de områden där spridningen bland organisationstyper och förutsättningar bland de klagande är som störst – det torde också vara de områden som inte bara systematiskt missgynnar vissa, utan samtidigt undgår att systematiskt gynna någon. Är utmaningarna tillräckligt allmänna och allvarliga blir egenintresset då liktydigt med allmänintresset.

9 Förkortningar

I vissa figurer används av utrymmesskäl vedertagna förkortningar istället för fullständiga benämningar för flera organisationer. Förkortningarna som används redovisas nedan.

Förkortning	Benämning	Förkortning	Benämning
BTH	Blekinge tekniska högskola	LnU	Linnéuniversitetet
CTH	Chalmers tekniska högskola	LTU	Luleå tekniska universitet
EHS	Enskilda högskolan Stockholm	LU	Lunds universitet
ESB	Ersta Sköndal Bräcke högskola	MaU	Malmö universitet
ESS	European Spallation Source	MiUn	Mittuniversitetet
FHS	Försvarshögskolan	MdH	Mälardalens högskola
GIH	Gymnastik- och idrottshögskolan	NI	Newmaninstitutet
GU	Göteborgs universitet	RKH	Röda korsets högskola
HHS	Handelshögskolan i Stockholm	SpH	Sophiahemmet högskola
HD	Högskolan Dalarna	Stint	Stiftelsen för internationalisering av högre utbildning och forskning
HiB	Högskolan i Borås	SSF	Stiftelsen för strategisk forskning
HiG	Högskolan i Gävle	RJ	Stiftelsen Riksbankens jubileumsfond
HiH	Högskolan i Halmstad	SEI	Stockholm Environment Institute
HiS	Högskolan i Skövde	SIPRI	Stockholm International Peace Research Institute
HKr	Högskolan Kristianstad	SIWI	Stockholm International Water Institute
HV	Högskolan Väst	SKH	Stockholms konstnärliga högskola
IFFS	Institutet för framtidsstudier	SU	Stockholms universitet
IVL	IVL Svenska Miljöinstitutet	Saco	Sveriges akademikers centralorganisation
JU	Jönköping University (Stiftelsen Högskolan i Jönköping)	SFS	Sveriges förenade studentkårer
KaU	Karlstads universitet	SKL	Sveriges kommuner och landsting (Sveriges kommuner och regioner)
KI	Karolinska institutet	SLU	Sveriges lantbruksuniversitet
KF	Konstfack	SUHF	Sveriges universitets- och högskoleförbund
IVA	Kungl. Ingenjörsvetenskapsakademien	Sulf	Sveriges universitetslärare och forskare
KKH	Kungl. Konsthögskolan	SH	Södertörns högskola
KMH	Kungl. Musikhögskolan i Stockholm	UmU	Umeå universitet
KSLA	Kungl. Skogs- och lantbruksakademien	UKÄ	Universitetskanslersämbetet
KTH	Kungl. Tekniska högskolan	UU	Uppsala universitet
KVA	Kungl. Vetenskapsakademien	UI	Utrikespolitiska institutet
KB	Kungliga biblioteket	VA	Vetenskap & allmänhet
LiU	Linköpings universitet	OrU	Örebro universitet

10 Referensförteckning

Offentligt tryck

- Bet. 1978/79:UbU44 med anledning av propositionen 1978/79:119 om vissa frågor rörande forskning och forskarutbildning m. m. jämte motioner
- Prop. 1978/79:119 Regeringens proposition 1978/79:119 om vissa frågor rörande forskning och forskarutbildning

SCB. *Det civila samhället 2017 – satelliträkenskaper*. X1 05 SM 1901.

SOU 1977:52 Forskningspolitik

Universitetskanslersämbetet. *Universitet och högskolor – årsrapport 2019*. Rapport 2019:11.

Analyserat respondentmaterial

SUHF. *Den forskningspolitiska propositionen – mentimeter (sammanställning)*. Dialogsem. 200124. Näbart via: <https://suhf.se/aktiviteter/dialogseminarium-2020/> (2020-06-25)

Analyserade inspel

Inspel från nedan listade organisationer hämtade från följande källor, där även inbjudningarna är näbara:

Utbildningsdepartementet. *Uppdrag till forskningsfinansiärerna att inkomma med analyser som underlag till regeringens forskningspolitik*. 2019-11-15.

<https://www.regeringen.se/remisser/2019/11/uppdrag-till-forskningsfinansierna-att-inkomma-med-analyser-som-underlag-till-regeringens-forskningspolitik/> (2020-06-25)

Utbildningsdepartementet. *Inbjudan till lärosäten, myndigheter och organisationer att inkomma med synpunkter till regeringens forskningspolitik*. 2019-11-29.

<https://www.regeringen.se/remisser/2019/11/inbjudan-till-larosatena-att-inkomma-med-synpunkter-till-regeringens-forskningspolitik/> (2020-06-25)

Besöksnäringens forsknings- och utvecklingsfond

Bil Sweden

Blekinge tekniska högskola

Chalmers tekniska högskola

Energimyndigheten

Energimyndigheten gemensamt med Formas, Forte, Rymdstyrelsen, Vetenskapsrådet och Vinnova

Enskilda högskolan Stockholm

Ersta Sköndal Bräcke högskola

Ersta Sköndal Bräcke högskola gemensamt med Röda korsets högskola och

Sophiahemmet högskola

Etikprövningsmyndigheten

European Spallation Source

Formas

Forte

Försvarshögskolan

Gymnastik- och idrottshögskolan

Göteborgs universitet

Handelshögskolan i Stockholm

Högskolan Dalarna
Högskolan i Borås
Högskolan i Gävle
Högskolan i Halmstad
Högskolan i Skövde
Högskolan Kristianstad
Högskolan Väst

Karlstads universitet
Karolinska institutet
Konstfack
Konsumentverket gemensamt med
Konkurrensverket och datainspektionen
Kungl. Ingenjörsvetenskapsakademien
Kungl. Konsthögskolan
Kungl. Musikhögskolan i Stockholm
Kungl. Skogs- och lantbruksakademien
Kungl. Tekniska högskolan
Kungl. Vetenskapsakademien
Kungl. Vitterhetsakademien
Landsorganisationen i Sverige
Linköpings universitet
Linnéuniversitetet
Luleå tekniska universitet
Lunds universitet
Malmö universitet
Mittuniversitetet
Mälardalens högskola
Naturhistoriska riksmuséet
Naturvårdsverket
Newmaninstitutet
Riksarkivet gemensamt med kungliga
biblioteket
Rise
Rymdstyrelsen
Röda korsets högskola
SEI gemensamt med IFFS, Skogforsk, SIWI,
SIPRI samt IVL
Skogsindustrierna
Skolforskningsinstitutet

Sophiahemmet högskola
Statistiska centralbyrån
Statskontoret
Stiftelsen för internationalisering av högre
utbildning och forskning
Stiftelsen för kunskaps- och
kompetensutveckling
Stiftelsen för lantbruksforskning
Stiftelsen för strategisk forskning
Stiftelsen Högskolan i Jönköping
Stiftelsen Riksbankens jubileumsfond
Stockholms konstnärliga högskola
Stockholms universitet
Sweden Food Arena
Swedish Aerospace Industries
Swedish Incubators and Science Parks
Svensk sjöfart
Svenskt näringsliv
Sveriges akademikers centralorganisation
Sveriges förenade studentkårer
Sveriges kommuner och landsting
Sveriges lantbruksuniversitet
Sveriges muséer
Sveriges unga akademi
Sveriges universitets- och högskoleförbund
Sveriges universitetslärare och forskare
Södertörns högskola
Teknikföretagen
Tillväxtanalys
Umeå universitet
Universitetskanslersämbetet
Uppsala universitet
Vetenskap & allmänhet
Vetenskapsrådet
Vinnova
Örebro universitet